

Lord Ruster

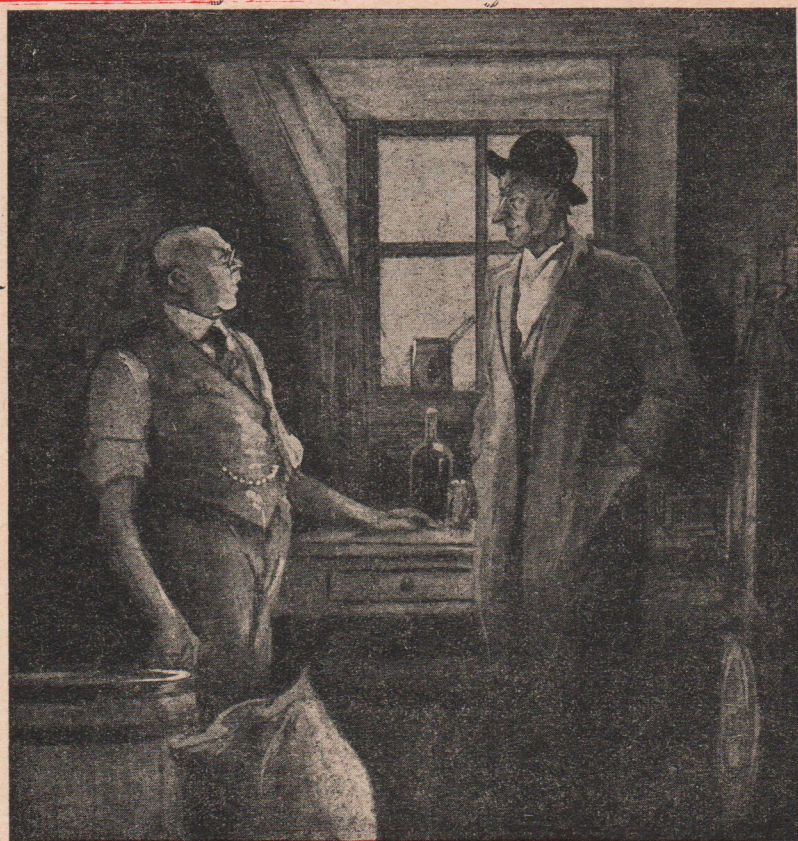
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MILJOENENZAKEN

N° 2716

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

MILJOENENZAKEN

HOOFDSTUK I

EEN MOOI AANBOD

De heer Nepomuk Fiddle zat in zijn partikuliere werkkamer in zijn huis aan de Newark-Street en luierde. Dit was beslist niet de gewoonte van de heer Fiddle, want zelfs zijn vijanden — en hij had er heel wat — moesten erkennen, dat hij een harde werker was.

Zoals de heer Nepomuk Fiddle daar zat, achterover geleund in zijn gemakkelijke bureaustoel, met de handen over

de buik gevouwen, een glimlach op het bleke, pafferige gezicht, zou men hem voor een bezadigde rentenier kunnen houden, die niets anders te doen had, dan op geregelde tijden zijn coupons te knippen en te verzilveren.

De kleine, lichtgrijze ogen waren half dichtgeknepen en daardoor had men maar vaag kunnen zien, dat er een sluwe, soms zelfs boosaardige uitdruk-

king in lag.

Tussen de lippen van Nepomuk Fiddle wipte een geweldige grote sigaar en telkens als hij er deze met een trage beweging uitnam, kon men zien, dat hij grote slecht onderhouden gele tanden had, die hem ook al niet knapper maakten. Zijn oren waren zeldzaam groot en stonden ver van zijn hoofd.

Vroeger moest zijn haar rosblond zijn geweest, te oordelen naar het kleine randje, dat er nog over was, terwijl de rest van zijn schedel volkomen kaal was en glom.

Nepomuk Fiddle was verder goed gekleed; hij scheen veel zorg aan zijn kleren te besteden. Hij droeg een grijs colbert met lichtblauwe strepen, een zijden das, en op zijn neus stond een goudomrande bril.

De heer Fiddle had zo ongeveer een half uur doorgebracht met overpeinzingen, die blijkbaar erg plezierig waren, toen er even op de deur van het vertrek werd geklopt en er een haveloos gekleed oud mannetje binnen kwam dat de functie van boekhouder, kassier, en boodschappenloper vervulde en dat luisterde naar de naam van Kloek.

Hij bleef, met een sluwe uitdrukking op zijn gezicht, dicht bij de deur staan en mompelde zachtjes:

— Daar is een heer om u te spreken, mijnheer Fiddle.

Fiddle schrok op en riep ongeduldig:

— Ik versta je weer niet, Kloek. Waarom spreek je toch altijd, of je een hete aardappel in je mond hebt, man. Wat zei je?

Het oude mannetje schraapte zijn keel en antwoordde toen, zo hard als hij kon:

— Daar is een heer om u te spreken, mijnheer Fiddle.

— Dat hoef je niet zo hard te schreeuwen, Kloek. Ik ben niet doof, riep Fiddle kwaad. Wat is het voor een heer? Heb je zijn naam niet gevraagd?

— Jawel, mijnheer hij heet Pinkerton.

— Wat is dat voor iemand? Wat

wil hij?

— Hij komt u over zaken spreken.

— Wel, wel, over zaken? Hm. Zo zo. Is het een vertegenwoordiger of zo iets?

— Dat kan wel.

Fiddle haalde de schouders op en bromde nijdig:

— Het zal toch weer geen bedelpartij zijn? Een week geleden heb je ook iemand bij mij binnen gelaten die waarachtig om geld kwam vragen voor een nieuw ziekenhuis. Lord Aberdeen was het. Alsof ik geld over heb voor ziekenhuizen. Als ik zelf ziek word, zorgt er dan iemand anders voor mij? Onzin, stuur die man maar weg.

— Maar die man laat zich niet zo gemakkelijk wegsturen, klonk een hoge, schelle stem.

Fiddle draaide verschrinkt het dikke hoofd in de richting van de deur en zag op de drempel een hele lange man staan, mager, met een gezicht, dat er uitzag alsof de bezitter ervan maanden achtereen op een rookzolder had gelegen, uitgedroogd, flets, met een ziekelijke, loodkleurige tint.

Daar de ongewenste bezoeker zijn hoed al had afgenomen, kon men zien, dat hij dun enigszins grijzend haar had, ofschoon hij nauwelijks veertig jaar kon zijn.

Hij was gekleed in een lange, zwarte jas, die hem langer deed lijken, dan hij in werkelijkheid was.

Onder de rechterarm hield hij een oude, versleten aktentas.

Fiddle keek hem een ogenblik verwonderd en verontwaardigd aan en barstte toen los:

— Hoor eens mijnheer... hoe heet u ook weer... dat is geen manier van doen. Men dringt niet op die manier bij de mensen binnen. Als u mij kende, zou u weten, dat ik nooit op lijsten inteken, of met dergelijke onzin meedoe. Kloek, laat mijnheer even uit.

Kloek maakte al een schuchter gebaar naar de deur, met zijn kaal hoofd tussen de mager schouders getrokken, alsof hij een klap verwachtte, maar de bezoeker bleek zijn vak te verstaan.

Hij kwam naar binnen, schoof Klok met een grimmig lachje opzij en wendde zich tot Fiddle met de opmerking :

— Ik zeg het u in ernst, mijnheer Fiddle, u doet er verkeerd aan, mij weg te sturen. U zou er later grote spijt van hebben, daar ben ik zeker van. Ik heb u toch laten zeggen, dat ik zaken kom doen.

De bezoeker keek Fiddle hierbij op een hele eigenaardige manier aan.

Waarschijnlijk las deze iets in de blik van de magere man, dat zijn aandacht gevangen hield, want hij bedacht zich even en zei toen plotseling besloten :

— Het is goed, Klok. Ga maar naar je kantoor en doe de deur achter je dicht.

— Ja, Klok, je kunt wel vertrekken, maar geef mij eerst een stoel, riep de vreemde bezoeker uit.

Klok wierp eerst een schuwe, vragende blik op zijn baas, maar toen deze voor zich uit bleef kijken, trok hij de stoute schoenen aan en schoof de bezoeker een stoel toe, waarop hij haastig maakte dat hij wegwam.

Pinkerton keek Fiddle een ogenblik met een onaangename grijnslach op zijn vale gezicht aan, ging zitten, plaatste de tas op zijn knieën en maakte de opmerking, doelend op Klok :

— Niet veel meer dan vel over been, mijnheer Fiddle.

— Ik houd niet van dikke bedienden, bromde Fiddle. Ik veronderstel, dat u niet hier bent gekomen, om opmerkingen over mijn personeel te maken ?

— Dat nu juist niet, mijnheer Fiddle, antwoordde Pinkerton grinnikend. O, ik weet zeker, dat u over een half uur wel een andere toon tegen mij zult aanslaan.

— Zo ? Nu, dat zou mij erg verbazen, antwoordde Fiddle, terwijl hij erg ongeduldig zijn dikke duimen over elkaar draaide. En vertel mij nu maar eens, wat u mij te vertellen hebt.

— Daar begin ik straks mee, mijnheer Fiddle, hernam Pinkerton kalm. Het helpt ons niets, ons te haasten. Voorsichtigheid is de moeder van de

porseleinkast.

— Een waar woord, mijnheer Pinkerton, en ik ken ook een goed spreekwoord, dat heet : De kruik gaat zolang te water tot zij breekt. Wilt u mij nu eens vertellen, wat u van mij wilt, anders zal ik u toch nog moeten verzoeken om mij van uw tegenwoordigheid te verlossen.

— U zult mij ever een half uur smeken om te blijven, mijnheer Fiddle, antwoordde de vreemde bezoeker rustig. Ja, u kijkt mij ongelovig aan, maar ik ken mijn mensen.

— Terzake, riep Fiddle ongeduldig.

— Nu dan, om te beginnen, mijnheer Fiddle, u bent fabrikant, nietwaar ?

Fiddle richtte zich half in zijn stoel overeind, trok zijn wenkbrauwen omhoog, en barstte toen los :

— Bent u hier gekomen, om mij voor de gek te houden ? U vertelt, dat u zaken met mij komt doen en gij stelt mij de vraag, of ik fabrikant ben ?

— Dat doe ik, omdat ik graag uit uw eigen mond een bevestiging wilde horen.

— Welnu dan, ja, ik ben fabrikant ?

— Van verduurzaamde levensmiddelen ?

— Verduurzaamde, soms ook verse.

— Ja, juist, verse en verduurzaamde levensmiddelen, herhaalde de bezoeker met zijn onaangenaam grijnslachje. Men had mij dus wel goed ingelicht. Uw fabriek is niet groot, nietwaar ?

— Ik werk met zes man, antwoordde de fabrikant kortaf.

— Neem mij niet kwalijk, dat is ook een schijntje. Nu, over een jaar werkt u er met zeshonderd.

Er trok een ziekelijke blos over het bolle gezicht van Fiddle, toen hij opmerkte :

— Ik hoop het, ik hoop het, mijnheer Pinkerton, Maar toch...

— O, ik ben er zeker van, beste man, hernam Pinkerton bedaard. En weet u wie dat voor elkaar zal krijgen ? De man, die hier tegenover u zit.

Fiddle keek zijn bezoeker even aan, alsof hij dacht, met een idioot te doen te hebben, maar hij moest wel bekennen

nen : de man had geen erg aangenaam uiterlijk, maar gek was hij zeker niet.

Pinkerton had hem een ogenblik peinzend aangekeken en ging toen verder :

— Wij zeggen dus, dat u een kleine fabriek hebt, en dat zes werklui voor voldoende zijn. En toch, mijnheer Fiddle, het gaat u prima. U bent welgesteld, nee, waarom er doekjes om te winden : u bent rijk.

Fiddle was opgesprongen en keek de bezoeker met de grootste verbazing aan.

Toen fronste hij de wenkbrauwen en riep uit :

— Men heeft u verkeerd ingelicht, mijnheer Pinkerton. Ik klaag niet, dat is waar, maar rijk ben ik toch echt niet.

— O nee ? Nu, dan heeft mijn vriend aan de beurs, die mij verzekerde, dat u hem nog geen veertien dagen geleden opgedragen had, om voor twaalf duizend pond sterling oliewaarden te kopen, mij zeker wat op de mouw gespeld.

Fiddle verbleekte en stotterde iets onverstaanbaars.

Toen barstte hij woedend los :

— Kan men dan in niemand meer vertrouwen stellen ?

— Maar beste man, u had hem volstrekt geen geheimhouding opgelegd, zei Pinkerton op onschuldige toon. Het is toch geen halsmisdad, als men voor twaalf duizend pond sterling Petroleum koopt ? Ik voer het alleen maar aan als bewijs, dat u toch nogal tamelijk rijk moet zijn, om zulke grapjes te kunnen uithalen ?

— Het was een speculatie, mompelde de fabrikant. Ik had het bedrag evengoed kunnen verliezen ?

— Onzin, viel Pinkerton hem in de rede. Die effecten staan te vast, om er in te speculeren ? Men speculeert er evenmin mee als met Engelse Staatspoorwegen. Zij vormen een veilige belegging, dat is het, mijnheer Fiddle. Nee, wordt nu niet kwaad, u moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik, voor ik met u in contact wilde komen, eens naar uw geldelijke omstandigheden geïnformeerd heb. Ik kan u de aankoop

overigens alleen maar aanraden ; ikzelf heb op diezelfde dag bij diezelfde make-laar voor 30.000 pond sterling gekocht.

Fiddle schoof zijn stoel met een ruk achteruit, en keek Pinkerton met een ongelovige, 'n beetje angstige blik aan.

Hij bekeek zijn eenvoudige kleren, zijn lang niet schone boord, zijn verschoten das, zou de man dan toch krankzinnig zijn ?

Pinkerton scheen te zien, wat er in de ander omging, want hij zei grijns-lachend :

— Nee, mijnheer Fiddle, wees gerust, ik ben beslist niet gek. En liegen doe ik ook niet. Hier hebt u de effecten. Ik heb ze met opzet bij mij gestoken, om u te overtuigen, met de stukken in de hand, dat u te doen hebt met een solvent zakenman.

Hij had de hand in zijn binnenzak gestoken, haalde daar een vette portefeuille uit, en nam hieruit enige papieren, die hij Fiddle liet inkijken.

Deze las uit de geschreven nota's direkt, dat zijn bezoeker inderdaad dezelfde effecten had gekocht, en riep verwonderd uit :

— Ik zie het, mijnheer Pinkerton ! Neem mij niet kwalijk, maar nu begin ik hoe langer hoe minder van de reden van uw bezoek te begrijpen. Zou u mij niet eens... ?

— Een ogenblik, mijnheer Fiddle ! Niet zo vlug. Waaraan ik zou kunnen toevoegen : Haastige spoed is zelden goed. Wij komen dadelijk ter zake. Ik achtte het echter nodig, u eerst van mijn solvabiliteit te overtuigen. Niet ten onrechte zegt het spreekwoord : « Twee Joden weten wat een bril kost ». Wij gaan dus verder : U bent fabrikant in levensmiddelen, u werkt met zes man, en desondanks hebt u al een aardig fortuintje bij elkaar weten te krijgen. Dat zijn de feiten. U werkt zeker voor-namelijk voor de export ?

Pinkerton had Fiddle bij het stellen van deze vraag scherp aangekeken, met een uitvorsende blik in zijn half dichtgeknepen ogen.

— Tamelijk veel, antwoordde de fabrikant kortaf.

— Dat moet wel. De zaak schijnt wel lonend te zijn.

— Tamelijk ! antwoordde Fiddle voor de tweede keer.

— Natuurlijk. Telkens een beetje. Veel druppels hollen de steen uit. En nu het doel van mijn bezoek, mijnheer Fiddle, waar u waarschijnlijk wel nieuwsgierig naar zult zijn.

— Inderdaad, mijnheer Pinkerton. Ik wil niet ontkennen, dat ik nog altijd niet begrijp...

— Nog even geduld en ik zal aan uw nieuwsgierigheid hebben voldaan.

Pinkerton had onder het praten de tas op zijn knieën geopend en haalde er een klein blikken busje uit, gelijk aan die, waarin men poederchocolade verpakt.

Hij pakte er het deksel af, en zei glimlachend tegen Fiddle, die verwonderd toekeek :

— Houd uw hand eens op, zodat ik er wat in kan strooien.

De fabrikant stak zijn rechterhand uit, na haar te hebben gekromd en Pinkerton strooide er iets van de inhoud van het busje in uit.

Het was een tamelijk grof, wit poeder.

— Maak nu een vinger van uw linkerhand eens nat, en proef, beval Pinkerton.

De fabrikant aarzelde even en wierp een schuwe blik naar zijn brandkast, die in een hoek van het vertrek stond.

Misschien had hij wel eens gelezen over de moderne oplichters trucs, misschien was het poeder wel vergiftigd.

Pinkerton scheen zijn gedachten te raden.

Hij haalde de schouders op, deed een flinke dosis van het poeder op zijn hand en wipte het naar binnen.

— U ziet dat het een volkomen onschuldig goedje is, zei hij toen. Proef nu.

Gerustgesteld maakte Fiddle de top van zijn linkerwijsvinger nat, nam er wat van het poeder aan, en likte de top af.

Pinkerton had grijnslachend naar hem gekeken en vroeg :

— Wat is dat ?

— Wat zou het zijn ? Het is suiker, antwoordde de fabrikant.

— Niet waar ? Daar smaakt het naar ?

— Het is suiker en niets anders, antwoordde Fiddle.

— Er zit een heel klein beetje suiker in, mijnheer Fiddle, ongeveer vijf procent en de rest... maar wacht eens even, vóór ik u verklaar, wat de rest is, moeten wij eerst eens verder spreken. Hebt u een analyst ?

— Een analyst ? Wat zou ik daarmee in mijn fabriek moeten doen ?

— Dat is waar. Wat zou u wel met een analyst moeten uitvoeren, hernam Pinkerton met boosaardige spot. Men zou evengoed een inbreker als nachtwaker bij een juwelier kunnen aanstellen.

Fiddle verbleekte opnieuw, stond op en vroeg op gedempte toon :

— Wat wilt u daarmee zeggen, mijnheer ?

— Kom, kom, dat weet u zelf heel goed. Daarover zullen wij het straks nog wel eens hebben. Laten wij eerst verder gaan.

Hij had een tweede busje uit de tas genomen, opende het, hield het onder de neus van de verwonderde fabrikant en vroeg :

— Waar ruikt dat naar ?

Pinkerton had een beetje van het bruine goedje, dat in het busje zat, op een schoon velletje papier uitgestrooid.

Fiddle doopte er de natgemaakte vingertop in, likte die voorzichtig schoon, en zei vol overtuiging :

— Het smaakt ook naar cacao.

— Bravo. Welnu, mijnheer Fiddle, in dit poeder zit zelfs geen vijf procent cacao, er zit helemaal niets in.

Hij keek de fabrikant aan, met dezelfde eigenaardige blik, die Fiddle al eerder in zijn ogen had opgemerkt.

De fabrikant rook lont...

Hij ging langzaam zitten, keek zijn bezoeker enige tijd strak aan en begon toen, terwijl zijn stem een wat hese klank had gekregen :

— Vertel mij nu wat dat allemaal

betekent.

— Zeg mij eens eerst, mijnheer Fiddle, hebt u zelf verstand van levensmiddelen?

— Dat zou ik menen, antwoordde de fabrikant trots.

— Goed zo. Maar om deze cacao en deze suiker van echte te onderscheiden, zou u tot een analyse uw toevlucht moeten nemen, nietwaar?

— Als het geen echte suiker en geen echte cacao is, dan spreekt dat vanzelf.

— Kunt u het hier op dit ogenblik.

— Ja, ik heb hiernaast een klein laboratorium, ik ben assistent geweest bij een chemicus en weet er wel wat van.

— Dan laat ik wat van dit poeder hier, u kunt het later op uw gemak analyseren. Voor het ogenblik bied ik

u aan, mijnheer Fiddle, u met mij te associeren, om deze suiker en deze cacao in grote hoeveelheden in het groot te gaan produceren.

Geruime tijd bleef het zo stil in het grote vertrek, dat men niets anders hoorde dan het tikken van de ouderwetse klok, die op de schoorsteenmantel stond.

Het scheen lange tijd te duren, eer Fiddle voor zichzelf had uitgemaakt, welke houding hij zou aannemen.

Toen vroeg hij op een toon van gemaakte verontwaardiging:

— Hoe durft u met dat schandelijke voorstel juist bij mij te komen.

— Omdat ik weet, dat u vervalste levensmiddelen fabriceert en ze ook exporteert, antwoordde Pinkerton kalm.

HOOFDSTUK II

DE OVEREENKOMST

Een ogenblik leek het, alsof Fiddle zich op zijn bezoeker wilde storten. Hij beheerste zich echter en vroeg op schorre toon :

— Mag ik weten, mijnheer, waarom u dit denkt ?

— Ik denk het niet alleen, mijnheer Fiddle, ik weet het zeker, antwoordde Pinkerton, zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen. Ik heb vele connecties in diverse landen en op die manier heb ik ontdekt, dat er tussen de sago, die u bij honderden balen naar het buitenland door een stroman hebt laten uitvoeren, voor 15 % van het gewicht zand, en voor niet minder dan 45 % krijt zat. Wat hebt u mij daarop te zeggen ?

— Ik zeg, dat het gelogen is, brulde Fiddle.

— Kom, kom, beste man, wees verstandig. Het geeft toch niets, om te ontkennen. Mijn informaties zijn betrouwbaar. Denkt u soms, dat ik hierheen zou zijn gegaan als ik niet heel zeker van mijn zaak was ? U bent een levensmiddelenvervalser, maar daarvan maak ik u immers geen verwijt ? Ik kom u alleen het voorstel doen, een reusachtige slag te slaan, dat is alles. Maar van het ogenblik, dat u weigert... zal ik mij tot een ander moeten wenden...

Pinkerton was vlug opgestaan, had zijn tas dichtgemaakt en zijn hoed gegrepen. Hij wendde zich naar de deur, toen Fiddle hem haastig tegenhield.

— Een ogenblik. Net zei u zelf dat haastige spoed zelden goed is. U moet niet zo driftig zijn ; laten wij wat pra-

ten. Ga zitten. Rookt u ?

— Zelden en dan alleen mijn eigen sigaren, antwoordde Pinkerton. Maar als gij mij toestemming geeft om op te steken, dan wil ik daar graag gebruik van maken.

— Een glas sherry ?

— Merci, ik ben geheelonthouder. Als de wijn is in de man, is de wijsheid in de kan.

— Een waar woord, beste heer Pinkerton, een heel waar woord riep Fiddle uit, die plotseling een heel ander mens scheen te zijn geworden. Zijn oogleden knipperden, zijn dikke handen trilden en hij moest telkens een paar fijne zweetdruppels met zijn zakdoek van zijn slapen betten.

Toen beiden weer waren gaan zitten, begon hij :

— Zaken zijn zaken, mijnheer Pinkerton. Oprechtheid tegen oprechtheid ; ik zou wel eens van u willen weten, waarom u dit zaakje niet zelf op touw hebt gezet.

— Ik doe het toch zelf, zei Pinkerton verwonderd.

— Maar waarom fabriceert u die suiker en die cacao dan niet zelf ?

— Wat een vraag. Omdat ik geen fabriek heb, antwoordde Pinkerton een beetje ongeduldig. U kunt gerust geloven, dat ik de grote winst niet met een ander zou willen delen, als ik zelf iets dergelijks had. Maar zoals de zaken er voor staan, was het de eenvoudigste zaak van de wereld, mij tot een fabrikant te wenden, van wie ik met zekerheid wist, dat hij... een tamelijk ruim geweten had, waarmee hij het op een

akkoordje zou weten te gooien en dat hij het met zijn fabrikaten niet zo nauw nam. En vertel nu eens, mijnheer Fiddle, of u in principe bereidt zoudt zijn, mijn voorstel aan te nemen? Ik weet, dat u suiker en cacao fabriceert, waaraan een steekje los is, maar zij kunnen het niet halen bij dit goedje, dat zeker niet meer dan een half pond sterling aan fabricatiekosten per baal van 1000 kilo zal eisen.

— Een half pond per duizend kilo? schreeuwde Fiddle onthutst en met wijd opengesperde ogen. Dat is toch onmogelijk.

— Ik heb het precies uitgerekend, mijnheer Fiddle.

— Maar zal men dan dat bedrog niet al te vlug merken?

— Wel waarschijnlijk, antwoordde Pinkerton. Maar zo gauw zal het toch niet gebeuren, want u hebt u zelf kunnen overtuigen, dat deze suiker en cacao, wat de smaak betreft, beslist niet afwijken van de echte produkten. Het zal dus tamelijk lang duren, voor men bemerkt, dat zij alle voedingswaarde missen en tegen die tijd kunnen wij binnen zijn.

— Maar, vergeet niet de wetten op vervalsing van levensmiddelen? vroeg Fiddle, terwijl hij zijn schurkachtige bezoeker schuw aankeek.

— Die vergeet ik niet, maar zij zijn alleen voor Engeland geldig en bovendien kan men ze ontduiken, als men de weg maar weet. Al is de waarheid nog zo snel, de leugen achterhaalt haar wel, zou ik met kleine variant willen zeggen. Akkoord?

— Voorlopig alleen in principe. Wij hebben nog niet over de voorwaarden gesproken.

— Wel, wij maken een behoorlijk contract op, mijnheer Fiddle. Wij sluiten een compagnonschap. Wij richten een Naamloze Vennootschap op tot vervaardiging van verduurzaamde en onverduurzaamde levensmiddelen, annex import en export. Wij worden dus compagnons en wij zijn de enige aandeelhouders.

— Prachtig. En de winst?

— Die wordt eerlijk verdeeld op basis fifty-fifty.

— Een ogenblikje, beste kerel. Ik breng toch de fabriek en mijn werkvolk in.

— Maar ik de uitvinding, antwoordde Pinkerton droogjes. En ik geloof wel, dat die, op de keper beschouwd, toch nog heel wat meer waard is dan uw kleine fabriek. Trouwens, het is aan u, om het aan te nemen.

Opnieuw was Pinkerton opgestaan en maakte een gebaar, om naar de deur te gaan, maar Fiddle dwong hem weer tot zitten, en riep uit:

— Wat bent u toch heet gebakerd, beste Pinkerton? Kan men dan geen vijf minuten rustig met u spreken? U laat iemand ook geen tijd, om rustig even na te denken. Half om half, zegt u? Welnu, aangenomen. Natuurlijk op deze voorwaarde, dat ik eerst het goedje, dat u mij hier hebt laten proeven, analytisch kan onderzoeken.

— Dat spreekt vanzelf. Ik betwijfel echter, mijnheer Fiddle, of u de juiste samenstelling wel zult kunnen ontdekken. Als u er in slaagt, maak ik u mijn compliment. O, het is eigenlijk niet veel meer dan het ei van Colombus, men moet er maar opkomen. Het mooie van mijn uitvinding is, dat, naar het uiterlijk zowel als naar de smaak, mijn suiker precies suiker, en mijn cacao op cacao lijkt. Het oog, de tong, de reuk worden bedrogen, alleen de maag zal het bedrog kunnen ontdekken, maar met de magen van onze afnemers houden wij ons niet op, nietwaar?

Pinkerton liet weer zijn valse lachje horen en ditmaal stemde Fiddle gulhartig met hem in, tot zijn buik er van schudde.

Hij was joviaal geworden, en klopte zijn bezoeker op de schouder.

Toen riep hij uit:

— Pinkerton, kerel, daar moeten wij toch beslist wat op drinken. Als je dan niet van sherry houdt, wil je misschien een kop thee? Wacht eens, je moet beslist kennis maken met mijn vrouw en dochter. Nee, geen protesten, dat laat ik mij niet ontgaan. Wat drom-

mel, zij moeten toch de aanstaande compagnon van hun echtgenoot en vader leren kennen.

Hij was al opgestaan en drukte op de belknop naast de deur.

Kloek stak zijn mager gezicht verschromt om de hoek van de deur.

— Hebt u gebeld, mijnheer Fiddle ? vroeg hij.

— Welnee, Kloek, welnee, ik heb de belknop maar een beetje gekitteld, antwoorde Fiddle, die blijkbaar in een vrolijke bui was. Ga eens naar mijn vrouw en zeg, dat ik mijnheer Pinkerton, mijn aanstaande compagnon aan haar en aan Mabel wil voorstellen.

Kloek wierp een schuwe blik op de bezoeker, die hij plotseling als compagnon van zijn patroon hoorde noemen, en verdween haastig weer.

Fiddle had een nieuwe sigaar aangestoken, deed er 'n paar krachtige trekken aan, rammelde met het kleine geld in zijn zak, en vroeg toen, alsof het hem nu pas te binnen scheen te schieten.

— Apropos, Pinkerton, zou dat zaakje nog al iets opleveren ?

— Dat hangt er natuurlijk van af, op welke schaal wij de zaak op touw zetten, luidde het antwoord. Als het wat flink wordt aangepakt, kun je binnen een jaar rekenen op een zuivere winst van 20.000 pond.

— Per jaar ? vroeg Fiddle met schitterende ogen.

— Per maand natuurlijk, ezel, antwoorde Pinkerton op minachtende toon.

— Per m... maand ? stotterde Fiddle, terwijl zijn ogen uit zijn hoofd puilten. Is dat ernst ?

— Volle ernst. Verdorie als men levensmiddelen vervalst, dan moet men het ook goed doen. Beter ten hele gedwaald, dan ten halve gekeerd. Ha ! Ha !

Kloek kwam terug en zei :

— Het zal mevrouw een genoegen zijn, mijnheer Pinkerton te ontvangen.

— Wat zeg je, Kloek, ik versta geen woord, kwam Fiddle giftig.

— Het zal mevrouw aangenaam zijn,

mijnheer Pinkerton te ontvangen, glimlachte Kloek zo hard hij kon.

De fabrikant liep dreigend op hem toe, maar de deur dreunde al dicht.

Fiddle wendde zich tot Pinkerton en gromde :

— Ik weet eigenlijk niet, wat mij tegenhoudt, die oude vent er uit te gooien !

— Misschien is hij goedkoop ? opperde Pinkerton grijnslachend.

— Inderdaad. Als dat niet het geval was, zou ik mij zeker geen ogenblik bedenken, gaf de fabrikant te kennen.

— Is hij goed voor zijn werk ?

— Hij is ijverig genoeg. En bekwaam ook.

— Nu, dan geloof ik niet, dat u te klagen hebt. Apropos, weet hij van uw... kleine buitensporigheden af op het gebied van levensmiddelenfabrikatie ?

— Dat geloof ik haast wel. Hij moet wel iets gemerkt hebben, al komt hij natuurlijk nooit in de fabriek. Maar hij zal wel zo verstandig zijn, geen woord te kikken, want hij weet, dat hij er onmiddellijk met een vaart uit zou vliegen, zodra ik mocht merken, dat het hem niet bevalt, of dat hij van plan zou zijn te klappen. Trouwens, ik verzeker je, Pinkerton, dat het de levensmiddelencontroleur moeilijk zou vallen, mij te betrappen. En ga nu mee, ik wil je direkt aan mijn kleine familie voorstellen.

— Ik zou niets liever willen, compagnon, maar ik zal niet lang kunnen blijven. Ik heb nog veel andere zaken te doen, en je weet wel, dat die altijd voor gaan.

— Dat weet ik. Ik zal je niet lang ophouden. Wat onze transactie betreft, praat daar zo weinig mogelijk over. Mijn dochter houdt er van die eigenaardige, bekrompen begrippen op na, en zij hoeft niet te weten, wat wij hier zijn overeengekomen.

— Wees maar niet bang, dat ik het haar zal vertellen, riep Pinkerton uit. Die meisjes van tegenwoordig. Praat er maar niet over. Hoe staat het met uw vrouw ? Weet die iets ?

Fiddle gaf zijn bezoeker en compagnon een knipoogje, en antwoordde toen :

— Voor haar fatsoen doet zij of ze totaal niets vermoedt, maar ze is een snuggere vrouw, en ze begrijpt natuurlijk heel goed, dat zij geen dure hoeden en mooie jurken en zo heeft kunnen kopen van mijn salaris als chemisch assistent, en evenmin als eigenaar van een klein fabriekje van levensmiddelen. Ze vraagt mij er echter nooit naar ; ze is beslist niet nieuwsgierig uitgevallen. Als ik maar zorg, dat zij zomers een paar maanden naar een badplaats kan, dat zij een vaste plaats in de opera heeft, en dat ik een auto voor haar kan betalen, dan is ze al heel blij ; hoe ik aan het geld kom laat haar tamelijk koud, als ik het maar niet direkt steel.

— En dat doe je niet, Fiddle, riep Pinkerton met zijn onaangenaam lachje uit. De buitenlanders zijn zo ver weg, nietwaar ? Je kunt hen dus gerust krijt en zand in hun maag stoppen, zolang zij het maar even kunnen verdragen.

— Volkomen met je eens, Pinkerton, volkomen met je eens, grinnikte Fiddle. Ben je klaar ?

— Ik ben tot je dienst !

— Kom dan maar mee.

Fiddle opende een deur, en liet Pinkerton een vertrek binnen, zonder enige smaak, maar tamelijk kostbaar gemeubileerd.

Dit vertrek bleek de ontvangsalon te zijn, en mevrouw Fiddle, een zwaarlijvige dame gekleed in rode zijde, troonde op een sofa, maar was dadelijk opgestaan, toen de bezoeker binnen kwam, en kwam hem met een ijselijk vriendelijke glimlach op het dikke, rode gezicht tegemoet.

— Wat hoor ik daar, mijnheer Shackleton, gaat u zaken doen met mijn man ?

— Ik hoop het genoeg te hebben, mevrouw, en mijn naam is Pinkerton, antwoordde de bezoeker.

— Neemt u plaats. Maar wacht, ik zal eerst even Mabel roepen. Waar blijft het kind nu toch ? O, die meisjes van tegenwoordig, nietwaar ?

— Diezelfde opmerking maakte uw echtgenoot net ook al, riep Pinkerton uit. Ik hoop, dat Miss Mabel niet bang voor mij is ?

— Bang ? Waarom zou zij bang zijn ? riep Fiddle op joviale toon uit, terwijl hij Pinkerton opnieuw op de schouder klopte.

Juist op dat ogenblik ging de deur open, en een jong meisje kwam binnen, van wie men zich verbaasd afvroeg of zij wel inderdaad de dochter kon zijn van die lelijke mensen.

Zij had mooi, dikblond haar, dat in grappige krulletjes opzij van haar rond gezicht viel, schitterende blauwe ogen en rode lippen, een gezonde tint en een hoog, blank voorhoofd.

Pinkerton maakte direkt een diepe buiging, en mevrouw Fiddle kraalde met haar liefste stem :

— Dit is nu mijn dochter Mabel, mijnheer Hammilton.

— Het is mij heel aangenaam met uw dochter kennis te maken, mevrouw, en mijn naam is Pinkerton, antwoordde deze.

— Mijn vrouw heeft een heel slecht geheugen voor namen, beste Pinkerton, dat moet je haar maar niet kwalijk nemen, vergoelijkte Fiddle.

Hij nam zijn bezoeker terzijde, en vroeg in de richting van zijn dochter wenkend :

— Hoe vindt je haar ?

— Superbe, beste Fiddle, dat is alles wat ik zeggen kan.

— Nietwaar ? riep Fiddle op trotse toon uit. Ja, de man die haar krijgt die kan van geluk spreken. Een lief karakter, een voortreffelijke kookster, doet aan sport, maar niet overdreven, is huiselijk, en zal het geld niet over de balk gooien.

Pinkerton had tersluiks een blik op het knappe gezichtje geworpen, dat op dit ogenblik een droeve trek leek te vertonen, en hernam toen op zachte toon, terwijl zijn gezicht een loerende uitdrukking kreeg :

— En heeft zij haar keus al gedaan ?

— Haar keus ? herhaalde de fabrikant verwonderd. Wat bedoel je Pin-

kerton? Haar keus? Natuurlijk kies ik voor haar, wat dacht je?

— Neem mij niet kwalijk, amice, maar om je de waarheid te zeggen, ziet je dochter er toch niet naar uit, alsof zij voor zich zal laten kiezen.

— Ook niet door haar eigen vader? Dat zou wat moois zijn, riep Fiddle verontwaardigd doch zachtjes uit.

Hij wierp een steelse blik op Mabel, die op dit ogenblik bezig was, met haar moeder enige verversingen te maken, en ging toen verder.

— Zij zal verstandig zijn en wel inzien, dat ik het goed met haar voorheb, als ik haar keus bepaal.

— Maar, heb je dan nog helemaal niet opgemerkt, dat zij een of andere jongen de voorkeur geeft?

De fabrikant dacht even na, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste, en antwoordde toen:

— Zij tennist en zij roeit wel eens met een jonge man, hij heet, geloof ik, Jack Palmer, en ze gaat ook wel eens met hem naar de schouwburg, maar dat doen de jonge meisjes tegenwoordig wel meer, zonder dat men daar iets bijzonders in hoeft te zien. Maar, ik hou mijn ogen goed open, dat verzeker ik je, en ik zou er wel een stokje voor weten te steken, als Mabel die jongen aanmoedigde.

— Waarom?

— Ook een vraag. Hij is zo arm als een kerkkrat en met een arme jongen hoeft mijn dochter gelukkig nog geen genoegen te nemen.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Pinkerton, terwijl hij de bevallige bewegingen van het jonge meisje, die totaal geen notitie van hem scheen te nemen, met een begerige blik in zijn ogen volgde. Je dochter moet een man hebben, die in staat is, haar iedere weelde te verschaffen, die zij wenst, die al haar grillen kan inwilligen, die haar in zijde en fluweel kan kleden, en haar auto's en paarden kan geven, zoveel zij verkiest.

— Dat noem ik de spijker op de kop slaan, Pinkerton, riep Fiddle opgewonden uit. Zo bekijk ik de zaak ook. En

ik zal wel zorgen, dat het zo wordt en niet anders.

Op dit ogenblik kwam Mabel op de beide mannen toe, met een presenteerblad, waarop twee glazen sherry stonden.

Zij bood de bezoeker, na hem een vluchtige blik te hebben toegeworpen, een glas aan, en zette het andere voor haar vader op een tafeltje neer.

Allen namen plaats, en men sprak over verschillende onderwerpen, totdat de bezoeker verschrikt opsprong en uitliep:

— Zo ziet men, wat ervan komt als men in aangenaam gezelschap vertoeft. Ik zou bijna een heel belangrijke afspraak gemist hebben. Dames, het was mij heel aangenaam, en ik hoop, dat u mij zult toestaan, nog vaker in uw gezelschap te verkeren.

— U doet maar, of u hier thuis bent, mijnheer Chesterton — Pinkerton wil ik zeggen, riep mevrouw Fiddle met haar kraaistem uit. Mabel zal het ook prettig vinden, nietwaar? zo wendde zij zich tot haar dochter.

— Dat kan ik moeilijk zeggen, mama, ik ken mijnheer Pinkerton toch helemaal niet, zei het jonge meisje kalm, terwijl zij de bezoeker met haar heldere, blauwe ogen aankeek, alsof zij in zijn ziel wilde lezen.

— Goed geantwoord, riep Pinkerton vol geestdrift. Niet over één nacht ijs gaan, dat is ook mijn leuze. Men kent de boom aan zijn vruchten. Maar ik hoop toch binnenkort uit uw eigen mond te horen, dat mijn komst u niet helemaal onwelgevallig is. Fiddle, nog een paar woorden met jou alleen.

— Ik ben tot je dienst, Pinkerton.

De nieuwe compagnon van de fabrikant nam afscheid van de beide dames, waarbij hij de hand van Mabel wel wat langer scheen vast te houden, dan beslist noodzakelijk was, en verliet het vertrek weer, om met Fiddle naar diens kantoor te gaan.

Daar gekomen zei Pinkerton:

— Ik geef je één dag, Fiddle, om 't goedje te onderzoeken, dat ik je hier gebracht heb. Ik wed met je, dat je niet

zult kunnen vaststellen, waaruit het precies bestaat. Maar dat weet ik zeker, echte suiker en echte cacao zul je er niet in vinden, haha.

— Dat is van minder belang, riep Fiddle uit. Als het er maar op lijkt. Kom morgen om dezelfde tijd terug, Pinkerton, als de analyse gunstig uitvalt, gunstig voor ons wel te verstaan, dan maken wij morgen dadelijk een contract op.

— Goed zo. Tot morgen dan.

— Tot morgen. Kloek, laat jij mijnheer Pinkerton eens uit.

Kloek bracht Pinkerton naar de voordeur, waarna deze zich haastig

verwijderde.

Een tiental passen verder stond hij stil, wierp een blik op het huis, en mompelde tussen de tanden :

— Wacht jij maar, schurk. Je zult mij leren kennen. De informaties die Brand mij verstrekt heeft, waren dus wel juist. Ja, mijnheer Fiddle, dat had je tien dagen geleden niet verwacht, toen je Lord Aberdeen met lege handen weer liet vertrekken, ofschoon je op dat ogenblik juist weer gelukkig had gespeculeerd met je verdraaid geknoei. Je hebt met Pinkerton kennis gemaakt, maar je zult John Raffles leren kennen.

HOOFDSTUK III

RAFFLES OP HET VINKENTOUW

De Gentleman-Inbreker, want inderdaad was de zogenaamde Pinkerton niemand anders dan de stoutmoedige avonturier, wiens naam maar al te bekend was op Scotland Yard, vervolgde haastig zijn weg, en vond op de hoek van het naburige park een glanzende auto op hem wachten.

Een stevig gebouwde chauffeur zat achter het stuur.

— Rijd mij tot op vijftig passen van het huis in Victoria Street, James, zei Raffles op zachte toon tegen de reus.

De chauffeur knikte, Raffles stapte in, en de auto reed weg, om een half uur later stil te staan ongeveer in het midden van de Victoria Street, waar Raffles uitstapte.

— Rijd nu door en wacht op enige afstand aan de andere kant van het huis op mijnheer Brand en mij.

Raffles liep haastig verder, en stapte tenslotte aan de tuinkant een oud huis binnen, dat hij al lange tijd bezat, en dat hem van groot nut was geweest bij tal van gevaarlijke ondernemingen.

Hij liep snel de trap op naar de eerste verdieping, stak een klein portaal over, en opende een deur.

Een jongeman met een vrolijk, opgewekt gezicht en dik blond haar, sprong op uit de stoel bij het raam, waarin hij had zitten lezen, en kwam Raffles tegemoet.

Het was Charles Brand, de trouwe vriend en metgezel van de Grote Onbekende, en deelgenoot van veel zijner avonturen.

— Blij dat je er bent, riep hij, terwijl hij de hand van Raffles drukte.

Alles goed gegaan?

— Voortreffelijk.

— En, zijn mijn inlichtingen juist gebleken?

— Volkomen juist. Die Fiddle is inderdaad een grote boef, en het bleek direkt juist te zijn, wat je mij van hem verteld had, namelijk dat hij al geruime tijd op een afschuwelijke manier knoeit met de levensmiddelen, die hij naar het buitenland exporteert. Ik moet je zeggen, Charles, ik ken bijna geen grotere misdaad. Diefstal, inbraak, ja, en manslag in drift gepleegd, dat is allemaal minder afschuwelijk dan het bedrog met levensmiddelen. Dat die mensen daarginds geldelijk benadeeld worden, is natuurlijk nog het minste, maar het is hemeltergend, dat zij hun kinderen denken te voeden met gecondenseerde melk, suiker, chocolade, en andere levensmiddelen, die inderdaad totaal geen voedingswaarde bezitten, zodat de arme stumperdjes onvermijdelijk aan bloedarmoede gaan lijden net zolang tot zij uitgeput raken en misschien zelfs vroegtijdig sterven.

— Ging hij op je voorstel in?

— Hij probeerde eerst te ontkennen, dat hij knoeide, maar toen ik hem het vuur na aan de schenen legde en toen hij eenmaal... meende te weten, wat voor vlees hij in de kuip had, toen greep hij met beide handen toe.

Raffles stak een sigaret aan, deed een paar trekken, en vroeg toen:

— Hoe staat het eigenlijk met de financiële omstandigheden? Is het de moeite waard, om mij nog verder met de kerel te bemoeien?

— Ongetwijfeld. Ik heb ontdekt, dat hij een kapitaal moet bezitten van minstens 50.000 pond sterling.

— Maar, dat bedrag heeft hij natuurlijk niet helemaal in zijn brandkast.

— Aan effecten wel, al is het dan niet in contanten. En effecten kan men verzilveren.

— Zou hij dus alles thuis bewaren?

— Een heel groot deel tenminste. Hij is erg wantrouwend uitgevallen, en hij wil niet weten, dat hij rijk is.

— Nu, in ieder geval zou ik de man, al is hij een schurk, niet alles willen afpakken, mompelde Raffles.

— Gewetensbezwaren ten aanzien van 'n levensmiddelenvervalser? vroeg Brand verbaasd.

— De zaak is, Charles, de man heeft een dochter.

— Wat verandert dat nu aan de zaak?

— In zekere zin wel. Zij heeft een prettige indruk op mij gemaakt, de kleine Mabel.

Brand keek Raffles een ogenblik strak aan, en zei toen, even de schouder ophalend.:

— Ik heb het al gezien, dan zullen wij deze zaak maar van de lijst afvoeren, er komt niets van.

— Nu, dat is wel wat hard van stapel gelopen, antwoordde Raffles glimlachend. In ieder geval wil ik haar nader leren kennen en al was zij een engel, dat zal mij toch niet tegenhouden haar schurkachtige vader een straf toe te dienen, die hem lang zal heugen.

— Waarom geef je de kerel niet gewoon aan, zodra je het contract in handen hebt?

— Omdat ik dan niet alleen hem, maar ook zijn gezin in het ongeluk zou storten, en al gebeurt het maar al te vaak, dat de goeden met de kwaden moeten lijden, in dit geval zou ik dat toch wel graag willen voorkomen.

— Waarom breng je dan de man niet gewoon een nachtelijk bezoek, en haalt zijn brandkast leeg? vroeg Brand. Je weet nu wie hij is, en je zou op die manier heel wat lastige omslag kunnen

uitsparen.

— Toegegeven, maar ik zou ook de gelegenheid missen, nader kennis te maken met dat brave meisje.

— Ben je daar dan zo op gesteld? riep Brand verwonderd uit. Dat is werkelijk wat nieuws.

— O, alsjeblieft, geen roman uitspinnen, Charles, zei Raffles met een afwerend gebaar. Ik vind het meisje interessant, alleen omdat zij blijkbaar niet in de omgeving thuis hoort, en, omdat haar vader blijkbaar aanstalten wil maken, haar aan de een of andere rijke pretendent te koppelen, onverschillig of hij een gewetenloze fortuinzoeker is of niet.

— En wie zou dat zijn?

— Wel, Pinkerton bijvoorbeeld.

Brand slaakte een kreet van verbazing, en keek Raffles met grote ogen aan.

— Is dat ernst? vroeg hij toen. Je maakt er zeker maar een grapje mee?

— Beslist niet. Ik liet doorschemeren, dat Mabel een rijke man moest hebben, en toen keek de oude schurk mij aan op een veelzeggende manier, die maar voor een enkele uitleg vatbaar is.

— Maar, dat zou dan een hele intrige worden, riep Brand lachend uit.

— Wel, daarin voel ik mij juist thuis, antwoordde Raffles. Wat zou mijn beroep mij waard zijn, als ik er niet nu en dan een romantisch tintje aan kon geven? Zeker, ik pleeg diefstallen, ik breek brandkasten open, om mij het nodige geld te verschaffen, om ongelukkigen en armen te kunnen helpen, maar de romantiek verleent pas de ware aantrekkelijkheid aan mijn ondernemingen. Stel je eens voor, Charles, dat dat jonge meisje nu eens het oog had laten vallen op... een arme jongen. Dat is niet onwaarschijnlijk is het wel?

— Welnee, dat is heel goed mogelijk. Naar wat ik van dat meisje zelf al gehoord heb, geeft zij beslist niets om geld.

— Welnu, dan hebben wij daar al 't gegeven voor een heel drama. De vader

en waarschijnlijk ook de moeder, wenssen een rijke echtgenoot voor hun dochter; zij zelf echter heeft een arme jongen gekozen, die als enige rijkdom zijn frisse jeugd en een paar heldere ogen heeft. En stel je nu eens verder voor, dat ik die rijke echtgenoot zou zijn.

— Dat is toch nonsens, Edward, riep Brand uit. Waar zou dat op moeten lopen? Toch niet tot een huwelijk?

— Dat is dwaasheid. Nee, zover zou ik het drama natuurlijk niet doorvoeren. Alles heeft zijn grenzen. Maar als ik mij daar bij Fiddle als huwelijkspretendent weet binnen te dringen, dan krijg ik een pracht gelegenheid, het meisje behulpzaam te zijn bij de plannen, die haar vader juist wil verijdelen.

— Heb je daarover dan al met hem gesproken?

— O, ja, hij was dadelijk frère et compagnon met mij. Hij vertrouwde mij toe, dat hij de keuze van echtgenoot wel voor zijn dochter zou doen, dat zij zelf niets te vertellen had, en dat zij op goede voet stond met een zekere Jack Palmer.

— Jack Palmer. Jack Palmer, mompelde Brand. Wacht eens even, ik heb die naam al gehoord, toen ik aan het speuren was naar het verleden van Fiddle. Wel, Jack, dat is een jongeman, die als tweede assistent werkzaam is in een chemisch laboratorium.

— Misschien hetzelfde waar Fiddle zelf werkzaam is geweest?

— Klopt.

— Dan zul je mij een groot genoeg doen, Charles, eens een onderzoek in te stellen naar de antecedenten van die Palmer. Voelt het meisje iets meer voor hem dan gewone vriendschap, zijn die twee het met elkaar eens, dan zal ik er voor zorgen, dat zij met elkaar trouwen, al waren er tien Fiddles om het tegen te houden. Dan zal ik weer eens als voorzienigheid optreden, al was het alleen maar als afwisseling. Een delicaat genoeg, Charles, de vader bestelen, en tegelijk zijn dochter aan de man helpen, waar zij van houdt.

— Neem mij niet kwalijk, Edward,

maar ik geloof, dat je wel wat te hard van stapel loopt, merkte Brand glimlachend op. Wij weten toch helemaal niet, of Mabel iets meer voor die Palmer voelt dan gewone vriendschap. En al was het zo, denk maar niet, dat je het zo gemakkelijk klaar komt met de oude en sluwe kerel, die zo koppig is als een muilezel, wat hij zich eenmaal in het hoofd gezet heeft, dat gebeurt ook, al zou de onderste steen boven moeten komen. Als hij mocht bemerken, dat zijn dochter tegen zijn zin zou willen trouwen, dan zal hij alles in het werk stellen, om haar dat te beletten, wees daar maar zeker van.

— Hij zal haar in ieder geval niet kunnen dwingen te trouwen met een man, die zij niet hebben wil, en dat is al heel veel gewonnen, hernam Raffles kalm. En dan, er bestaat nog een plaatsje, dat Gretna Green heet. De jongelui kunnen daar trouwen, zonder de toestemming van de ouders, en eenmaal getrouwd zijnde, hoeven zij niet meer bang te zijn voor de wraakzucht van Fiddle.

— Alles goed en wel, maar dan moeten zij daar maar eerst zien te komen.

— Ik zal hen helpen, antwoordde Raffles bedaard. Dan hebben zij zeker een goede hulp. Nog iets?

Brand keek Raffles een ogenblik zwijgend aan, en antwoordde toen:

— Nee, niet meer. Ik zal maar zwijgen, je hebt het nu eenmaal in je kop gezet, en dan valt er verder niets meer aan te doen. De gevolgen komen natuurlijk voor jouw rekening.

— Mijn hemel, Charles, je vat de zaak wel wat erg tragisch op, riep Raffles lachend uit. Jij kent die Fiddle niet, zoals ik hem in dat ene uur heb leren kennen. Zeker, hij zal woedend zijn, omdat men hem voor de gek heeft gehouden, hij zal misschien weigeren, zijn dochter een bruidschat mee te geven, maar daarbij zal het blijven, hij zal er zeker niet aan denken, de wraakzuchtige vader uit een drama van Sardou of Dumas te spelen.

— Ik hoop het, reageerde Charles droogjes. Maar volgens mij zou de een-

voudigste en ook de veiligste weg zijn, zonder omslag de brandkast van die schurk leeg te halen, en ons niets verder van hem aan te trekken.

— Het zou waarschijnlijk het eenvoudigste zijn, Charles, dat geef ik toe, maar het zou onrechtvaardig zijn tegenover dat jonge ding. In ieder geval draagt zij geen schuld aan de misdadige praktijken van haar vader. Zij lijkt mij een heel eenvoudig, weinig eisend meisje toe dat beslist niets geeft om dure kleren, pleziertjes en andere kostbare liefhebberijen, en dat eigenlijk echt niet het schepseltje is, dat een schatrijke man nodig heeft. Integendeel, ik geloof, dat zij het gelukkigst zou worden met een eenvoudige jongen, niet al te dom, en die handen aan het

lijf heeft. Het blijft dus afgesproken, je gaat achter die Jack Palmer aan, en je deelt mij zo spoedig mogelijk het resultaat mee. Wat mij betreft, ik blijf de rol spelen van de gewetenloze levensmiddelenknoeier, dingende naar de hand van Mabel.

— En veronderstel eens, dat zij bij nadere kennismaking jou boven Palmer gaat stellen?

— Zulke dwaze dingen veronderstelt men niet, Charles, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Kijk mij eens aan zoals ik er nu uitzie. Daarbij heb ik mij een hatelijk lachje aangewend, ik zit ook niet al te best in de kleren en wat mijn karakter betreft, ik kan mij vergissen, maar ik geloof, dat Mabel het al doorzien heeft.

HOOFDSTUK IV

AMOR

Er waren twee dagen verlopen sinds alle gebeurtenissen uit de vorige hoofdstukken.

Er was een behoorlijk contract opgemaakt, helemaal in de vorm, waarbij de heren Nepomuk Fiddle en Joseph Pinkerton partij waren, dat het nodige aantal artikelen bevatte, en dat Fiddle wel tienmaal had overlezen, alvorens hij er eindelijk zijn handtekening onder had gezet, uit vrees, dat men probeerde hem te bedriegen.

Het stuk was echter door een voortreffelijk rechtsgeleerde opgesteld, en die was niemand anders dan Charles

Brand, bewonderenswaardig in de rol van de zaakgelastigde.

Aldus tegenover elkaar gebonden, begonnen de beide mannen hun zaken. Wat de analyse betreft van de zogenaamde cacao en de absoluut waarde-loze suiker, Fiddle had ontdekt, dat er inderdaad al bitter weinig van deze stoffen in de monsters te vinden was, die zijn compagnon bij hem had achtergelaten, hoewel de smaak heel goed te noemen was.

Maar waaruit het goedje dan eigenlijk wel was samengesteld, dat had zelfs de nauwkeurigste analyse hem niet

kunnen vertellen.

Wel had hij er een groot percentage uiterst fijngemalen steengruis, tot poeder gestampte cacaoschillen en koffiebonen, en saccharine in gevonden, maar waardoor Pinkerton de smaak en de geur van de stof had weten na te bootzen, dat was hem ontgaan.

Trouwens, hij stelde hierin bitter weinig belang, van het ogenblik af dat de winst gedeeld zou worden.

Wel had hij geprobeerd, zijn compagnon het geheim van de samenstelling te ontlokken, maar Pinkerton had zijn lelijk lachje laten horen, en gezegd :

— Later, later misschien, beste kerel. Laten wij de zaak vooral niet overhaasten. Misschien staan wij later wel eens onder omstandigheden tegenover elkaar, die mij doen besluiten, mijn kostbaar fabrieksgeheimpje aan u te openbaren. Voor het ogenblik zult u moeten toestaan, dat ik eigenhandig de bestanddelen voor het fabrikaat meng, die er suiker en cacao van maken. Ik wil wel toegeven, dat u in plaats van het steengruis, dat ik gebruikt heb, evengoed krijgt kunt nemen, alleen is dat wat duurder. Alles is goed, mits vermengd met de stoffen, waarvan ik de uitvinder ben. Neemt u met deze voorwaarden geen genoegen, dan spijt het mij, maar dan kunnen wij wel direkt onze genootschap weer ontbinden.

— Maar dat zeg ik toch niet, riep Fiddle verschrikt uit. U bent altijd zo driftig, beste Pinkerton. Bewaar uw geheim gerust, totdat uzelf het ogenblik gekomen acht, het mij te vertellen.

— Zo mag ik het horen. En nu zal het noodzakelijk zijn, dat ik uw fabriek eens bezichtig.

En zo waren de beide compagnons naar de kleine fabriek gegaan, op enige afstand van het woonhuis, en die, eigenlijk gezegd, niet veel meer was dan een grote stenen schuur.

Er stonden een mengmachine, een pletmolen, een oven, een machine om op snelle wijze blikjes met groenten te kunnen vullen en automatisch dicht te solderen, een grote pan, die wel duizend liter kon bevatten, en die bestemd was

voor het koken van groenten, en nog een paar andere machines.

Aan een van de einden van de werkzaal stond de grote aanrechtbank, waar de groenten gesorteerd en gehakt werden, en juist daartegenover was een grote bewaarplaats, waar talrijke zakken met allerlei levensmiddelen waren opgestapeld.

Maar op de zolder, in een afgesloten vertrek, was de « geheime werkplaats », zoals Fiddle het grinnikend uitdrukte.

Daar ontsprong de eigenlijke bron van zijn rijkdommen, daar maakte hij zijn vervalsingen klaar en daarop stond de zakkenvulmachine, waarmede hijzelf, geholpen door twee vertrouwde werklui, de gonjezakken met vervalst meel, suiker en thee vulde.

Raffles had een blik om zich heen geworpen, en zacht de opmerking gemaakt, terwijl er een minachtend glimlachje om zijn lippen speelde :

— Ik wil je niet kwetsen, beste Fiddle, maar het is niet veel zaaks, vriend. Tenminste voor mensen zoals wij zijn. Nu, wacht maar, over een jaartje spreken wij elkaar nader. Voor het ogenblik is het voldoende, wij kunnen het er mee doen. Maar ik voorspel je, dat al over een paar maanden de ruimte veel te klein zal blijken.

Fiddle had zich opgewonden in de dikke handen gewreven, en van dat ogenblik af had hij er op aangedrongen, dat zijn compagnon direkt zou beginnen met het samenstellen van de suiker en van de cacao, die zo snel mogelijk met duizenden balen tegelijk naar die ezels van buitenlanders moesten worden verzonden.

Maar dat strookte beslist niet met de plannen van Raffles.

Hij was met het spel begonnen, maar echt met het plan, er nooit ernst van te maken.

Hij wist heel goed, dat een gewetenloos man met zijn uitvinding miljoenen zou kunnen verdienen, maar liever zou hij zichzelf dadelijk bij de politie hebben aangemeld, dan zelf tot iets dergelijks de hand te lenen.

Hij moest tijd winnen, hij wilde Ma-

bel en Jack Palmer goed leren kennen en moest er dus wel wat op verzinnen, om de inhalige schurk, die hij een lesje wilde geven, geduld te laten oefenen.

En het klonk dan ook beslist niet onaannemelijk, toen hij te kennen gaf, dat hij weliswaar een kleine hoeveelheid van de stoffen bezat, die met het krijt of de gemalen steen vermengd moesten worden, maar dat zij zelfs niet voldoende zouden zijn, om er een paar zakken cacao mee te vullen.

Om die stoffen in het groot aan te maken, zou een speciale machine gemaakt moeten worden, volgens zijn eigen tekening, en die een plaatsje zou vinden in de fabriek.

Dan zouden er leveranciers van de grondstoffen gezocht moeten worden, die de goedkoopste aanbiedingen zouden doen, en dan zou het nog enige tijd duren, alvorens men een voorraad had, groot genoeg, om aan de slag te kunnen gaan.

Raffles had hem als de kortste tijd een maand genoemd, en ofschoon de fabrikant dit erg lang vond, hij zag toch wel in, dat het niet anders zou gaan.

Wat Raffles betreft, hij was er van overtuigd, dat hij zelfs niet het derde deel van die tijd zou nodig hebben om zijn plannen uit te voeren.

Op de avond van de derde dag al bracht hij een bezoek aan de familie Fiddle, dat hij zo lang mogelijk rekte, als hij maar durfde, en hij scheen een uitstekende indruk te hebben achtergelaten, tenminste bij de fabrikant.

Toen het echtpaar die avond, nadat de gast vertrokken was, alleen was, begon Fiddle, nadat beide enige tijd gezwegen hadden, ieder in zijn eigen gedachten verzonken :

— Wel, wat zeg je van mijn cognon, Sophie ?

— Een charmante jongen, antwoordde de vrouw van de fabrikant.

— Nu, jongen is misschien wat overdreven, hij heeft mij gezegd, dat hij 43 is.

— Nou ? Dat is een prachtige leeftijd. Weet je, wat mij verwondert ?

Dat een man van die capaciteiten al niet lang getrouwd is.

Weer was het enige ogenblikken stil.

Toen hernam de fabrikant langzaam, terwijl hij zijn vrouw veelbetekenend aankeek.

— Misschien doet hij dat nog wel eens.

— Hij zou in ieder geval een heel goede partij zijn.

— Dat beloof ik je. Een knappe kop.

— Schatrijk.

— Of die het tenminste worden kan.

— Recht van lijf en leden.

— Een man, die op de kleintjes past.

— Een aardige prater.

— En ten overvloede een man, die mij aan een fortuin kan helpen.

Mevrouw Fiddle, die bezig was, haar kousen uit te doen, hief snel het hoofd op, en vroeg, met een eigenaardige klank in haar stem :

— Jou ?

— Natuurlijk mij.

— Maar daar heeft een ander toch niets aan ?

— Dat spreekt vanzelf. Kom vrouw, laten wij elkaar niet voor de gek houden, wij denken toch hetzelfde.

— Dat geloof ik ook, Nepomuk.

— Bedenk eens, dat hij, als wij hem Mabel geven, mij zijn fabrieksgeheim zal vertellen.

— Maar, zal hij haar willen hebben ? vroeg mevrouw Fiddle met twijfel in haar stem, en zij liet zich tussen de dekens glijden, zodat het eikenhouten bed er van kraakte.

— Wat ? Zou er iemand te vinden zijn, die Mabel niet zou willen hebben ? riep de fabrikant verontwaardigd uit. Dat zou wat moois zijn. Zij is een schoonheid, en ik laat haar toch niet met lege handen gaan, tenminste wanneer zij mijn zin doet.

En na deze opmerking te hebben gemaakt, stapte mijnheer Fiddle op zijn beurt in bed, en draaide het kleine elektrische lampje uit.

En in het donker liet het echtpaar, ieder voor zich vol ingenomenheid, hun gedachten gaan over het schitterende plan, dat zij zonet vluchtig hadden aan-

geroerd, totdat de slaap hun ogen toedrukte.

De volgende dag, omstreeks elf uur in de ochtend, wilde Raffles juist aan de bel trekken van het huis van de heer Fiddle, toen de voordeur geopend werd en Mabel, gekleed om uit te gaan, en bezig, haar handschoenen aan te trekken, voor hem stond.

Het jonge meisje keek hem met haar heldere, blauwe ogen, enige ogenblikken vorsend aan, scheen toen een besluit te nemen, overtuigde zich, dat nog niemand wist van de komst van de zogenaamde Pinkerton, en vroeg op zachte toon, terwijl zij de deur sloot :

— Hebt u enige ogenblikken voor mij, mijnheer Pinkerton ?

— Voor u, Miss ? Wat een vraag. Mijn hele leven als u wilt.

— Een paar minuten zullen voldoende zijn, antwoordde het jonge meisje koeltjes. Wilt u mij dan even volgen.

Zij stak de hall over, en opende de deur van een kleine ontvangkamer, waar men wel eens bezoekers van de fabrikant liet wachten.

Zij sloot de deur, wees Raffles zwijgend een stoel aan, bleef zelf staan, en scheen een moeilijke strijd met zichzelf te voeren.

Haar gezichtje was bleek geworden, toen zij begon :

— Mijnheer Pinkerton, ik ben blij, dat ik in de gelegenheid ben, onder vier ogen een paar woorden met u te kunnen wisselen.

— Geloof mij, Miss, als ik u zeg, dat ik zelf...

— In 's hemelnaam geen slappe complimentjes, viel Mabel hem in de rede. Daar is het nu de tijd, niet voor. Wat ik met u te bespreken heb, is erg belangrijk. Zeg mij eens, mijnheer Pinkerton, u hebt een contract met mijn vader gesloten, nietwaar ?

— Zo is het, Miss. Wij zijn compagnons geworden. Wij drijven nu samen de zaken van uw vader.

— U hebt de aard van die zaken toch wel goed verkend, nietwaar ? vroeg Mabel, terwijl zij nog meer verbleekte.

— Wat bedoelt u, Miss ?

— Kom, dat weet u heel goed. U hebt niet met een dommerd te maken. De hemel weet, hoeveel pijn het mij doet, van mijn eigen vader te moeten zeggen, dat hij... praktischen bedrijft, die hem met de strafrechter in aanraking zouden kunnen brengen als ze uitlekken, of in ieder geval onze naam in opspraak zouden kunnen brengen. Maar waarom zou ik het tegenover u ontkennen, als ik het toch heel goed zelf weet ?

— Ik verzeker u, Miss...

— Probeer niet te ontkennen. Ik heb al een paar dagen begrepen, wat voor soort compagnonschap u met mijn vader hebt gesloten. Welnu, mijnheer Pinkerton, ik smee u om die overeenkomst te ontbinden. Wat u doet is gemeen, is laag, is misdadig. Ik ken niets ergers. En ik wilde, dat ik u kon duidelijk maken, hoe ik er onder lijd, dat mijn eigen vader bij verschillende gelegenheden dergelijke dingen heeft gedaan. Maar dat valt in het niet bij wat u nu met u samen gaat ondernemen. Het gaat nu om een langzame vernietiging van honderden, misschien duizenden onschuldige kinderen...

— Kom, Miss, u overdrijft ! mompelde Raffles.

— Ik overdrijf niet, riep Mabel met vlammeende ogen uit, terwijl een blos van opwindning haar wangen kleurde. Het is slecht, wat u doet. Zoek een ander slachtoffer uit, maar laat ons met rust. Als dan de vermaning van een jong meisje geen vat op u heeft, als u niet wilt toegeven, dat u een misdaad begaat, als uw geweten u niet toeroept, dat u een moordenaar bent, ja een moordenaar, doe het dan alleen. Misschien komt mijn vader nog tot inzicht, wanneer u de overeenkomst verbreekt.

Niet zonder moeite had Raffles zijn aandoening weten te verbergen, bij het horen van deze woorden.

Voorlopig echter moest hij zijn rol blijven spelen, en daarom zei hij, met een zuurzoet lachje :

— Neem mij niet kwalijk, Miss, maar zaken zijn zaken. Van dergelijke dingen hebt u geen verstand. Ik zeg altijd maar, «Schoenmaker blijf bij je leest» ;

het contract met uw vader is getekend, gezegeld, gelegaliseerd; het kan niet krachteloos worden gemaakt, tenzij een van de partijen het moedwillig zou willen verbreken, en zich daardoor zou blootstellen aan alle gevolgen, die er uit voortvloeien.

— Maar hebt u dan helemaal geen geweten? riep het meisje uit. Ziet u dan niet in, dat u ons ongelukkig zult maken?

— Dat zie ik zeker niet in, Miss, antwoordde de gewaande Pinkerton grof. Noemt u het iemand ongelukkig maken, als hij hem een fortuin in de schoot komt werpen?

— Bloedgeld, schreeuwde het meisje. Geld door misdaad verkregen. Ik wil er niets van, hoort u ik veracht het. Al zou u mij willen bedelven onder de miljoenen, ik zou het nooit willen hebben, O!, te denken, dat daar ginds in volle vertrouwen arme mensen levensmiddelen kopen, soms met grote opoffering, om er hun kinderen mee te voeden, en dat zij steengruis krijgen, krijgt, zand. Het is te afschuwelijk om er aan te denken, en kort en goed, mijnheer Pinkerton, u zult hier een einde aan maken!

— En, als ik weiger, Miss.

— Dan... dan...

Mabel had de hand naar het hoofd gebracht, en viel op een stoel neer.

Zij begreep maar al te goed, dat zij de overeenkomst onmogelijk openbaar kon maken, zonder haar vader in het verderf te storten.

En die kerel tegenover haar, die daar zat met zijn vals lachje, en haar met zijn halfdichtgeknepen ogen vol begeerte aankeek...

Zij beheerste zich zo goed mogelijk, stond weer op, en zei op ijskoude toon:

— Het is goed, mijnheer. Ik weet nu, wat mij te doen staat. Wij zullen dit gesprek als geëindigd beschouwen. Maar niet zonder dat ik u gezegd heb, dat ik u haat, zoals ik niet wist, dat ik iemand zou kunnen haten.

Zij had de deur geopend, wees met een gebiedend gebaar, dat een koningin haar niet verbeterd zou hebben, naar buiten, en beval op scherpe toon:

— Maak dat u wegkomt!

En Raffles ging, met moeite in zijn rol blijvend, want liefst had hij het meisje de hand gekust.

Nu echter lag er een vals lachje op zijn gezicht, en toen hij weer bij de voordeur stond, wendde hij zich naar het meisje om, en zei:

— Wij spreken nog wel eens nader met elkaar, Miss.

Hij ging het huis uit, stelde zich verdekt op, wachtte tot Mabel zelf naar buiten kwam, wat nog bijna een half uur duurde, waaruit Raffles opmaakte, dat zij eerst nog een gesprek met haar vader gevoerd had, en zag haar toen naar buiten komen, nog altijd bleek en blijkbaar ten prooi, aan de grootste opwindning.

Hij zag, hoe zij even zoekend rondkeek, vervolgens een taxi wenkte, de chauffeur blijkbaar een adres opgaf, en in de wagen ging zitten.

Raffles haastte zich naar een andere taxi toe te hollen, en riep de chauffeur toe:

— Volg die wagen, en verlies hem in geen geval uit het oog. Niet te dicht bijkomen, en langzaam voorbij rijden, als de auto daarginds stilstaat. Een goede fooi als je je werk goed doet.

De chauffeur knikte en Raffles stapte in.

De rit duurde nauwelijks een kwartier.

Toen begon de wagen plotseling langzamer te rijden, en Raffles, die voortdurend naar buiten had gekeken, zag de auto van Mabel stilhouden voor een vrij groot huis, waarvan de brede buitendeur openstond.

Het meisje, dat hier goed de weg scheen te weten, was reeds uit de auto gesprongen, had de chauffeur betaald, en was snel het huis binnengelopen.

Zoals Raffles de chauffeur gevraagd had, reed zijn auto langzaam voorbij, maar hij klopte tegen de voorruit, wenkte om te stoppen, stapte uit, en stuurde hem met een goede fooi weg.

Daarop liep hij langzaam het huis binnen, en ging op de portier toe, die met de handen op de rug heen en weer

liep.

— Hier woont zeker een zekere mijnheer Jack Palmer ? vroeg hij de man, terwijl hij hem een geldstukje in de hand drukte.

— Vierde verdieping, gang A, derde deur rechts, dreunde de portier op, terwijl hij het geldstukje met een onverschillig gebaar in zijn zak liet glijden.

— Dat was natuurlijk wel logisch, mompelde Raffles voor zich heen.

Daarop vervolgde hij luid :

— Woont mijnheer Palmer hier alleen ?

— Met zijn moeder.

— Wat doet hij voor de kost ?

— Hij is assistent in een laboratorium.

— Hier ver vandaan ?

— In de Nelson Street, geen halve mijl hier vandaan.

— Is hij nu thuis ?

— Nooit op dit uur. Maar als u hem moet spreken, kunt u een kwartier wachten. Hij komt altijd thuis om te lunchen.

— Kent u de jongedame, die hier net is binnengekomen en naar hem vroeg ?

Maar die vraag scheen de portier niet naar zijn zin te zijn.

Hij keek de vrager argwanend aan, floot zachtjes voor zich heen, en zei toen kortaf :

— Ih heb geen jongedame gezien.

Raffles klopte hem glimlachend op de schouder, en zei :

— Goed zo. Daar heb je nog een halve kroon, omdat je het meisje niet gezien hebt, en haar dus ook niet kent.

Hij drukte de portier het kleine goudstukje in de hand, liet de verblufte man staan, en ging de straat weer op.

Hij liep echter niet ver in de richting van de Nelson Street, en ging staan kijken voor het uitstalraam van een grote boekwinkel.

Brand had hem een goede beschrijving gegeven van Palmer, en hij wist wel, dat hij de jongeman dadelijk zou herkennen.

Hij wachtte twaalf minuten en zag hem toen aankomen, een flink uit de kluiten gewassen knaap, met een open, gebruind gezicht, en doordringende, donkerbruine ogen.

Raffles zag hem glimlachend voorbijgaan en in het huis verdwijnen.

Hij wachtte nog vijf minuten, en bromde toen vergenoegd voor zich heen:

— Nu, is het paartje bij elkaar, dat wil zeggen, dat ik enige uren de tijd heb. En daarvan zal ik gebruik maken om... Mabels hand aan haar vader te gaan vragen.

HOOFDSTUK V

TWEË PRETENDENTEN

Raffles sprong dadelijk weer in een taxi, die hem een kwartier later voor het huis van Fiddle afzette.

Kloek opende de deur.

Hij leek nog geler en magerder dan anders.

Raffles keek hem een ogenblik aan, en mompelde medelijdend voor zich heen :

— Arme, oude kerel. Jij bent hier ook de langste tijd geweest, daar kun je staat op maken.

Vervolgens vroeg hij op luide toon :

— Mijnheer Fiddle thuis ?

— In de fabriek, mijnheer ! antwoordde Kloek.

Raffles haalde de schouders op.

Sedert een paar dagen kon men er zeker van zijn, de fabrikant op ieder ogenblik van de dag in zijn werkplaats te kunnen vinden, waar hij persoonlijk toezicht hield op het opslaan van honderden zakken, met niets anders dan puin, voor een appel en een ei door Raffles bij slopers gekocht. Dit vormde het voornaamste bestanddeel van de « cacao en de suiker », die de beide beide compagnons zouden vervaardigen.

Daar de fabriek nauwelijks vijf minuten van het woonhuis verwijderd lag, ging Raffles daar lopend heen, en stapte onaangediend binnen.

De werklui kenden hem al, en keken hem met een schuin oogje aan, zij schenen instinctief te weten in welke betrekking deze man tot hun werkgever stond.

Raffles stapte op de meesterknecht toe, die in het komplot was, en vroeg op zachte toon :

— Mijnheer Fiddle ?

— Boven, mijnheer, antwoordde de

man met een knipoogje.

Raffles wist wat « boven » betekende, dat was de geheime werkplaats, de « mengkamer », zoals Fiddle het spottend noemde.

Raffles besteeg de smalle trap naar de zolderverdieping, en liep op de deur toe, die hij verwachtte gesloten te vinden.

Hij klopte aan, en de verschrikte stem van Fiddle riep aan de andere kant van de deur :

— Wie is daar ?

— Ik ben het, Fiddle, riep Raffles. Ik heb met je te praten, doe de deur eens open.

Een paar keer werd een sleutel in 't slot rondgedraaid en toen opende de levensmiddelenvervalser de deur.

Raffles stapte binnen, en was bijna in lachen uitgebarsten, bij het zien van Fiddle, die er uitzag als een meelsjouw, wit bestoven, op zijn gezicht na, dat vol zwarte vegen zat.

— Hoe is het, Fiddle, begon hij, zie ik je nooit meer ergens anders dan hier ? Je bent gek man, neem er toch een beetje meer je gemak van. Neem 'n voorbeeld aan mij, ik doe het ook. Nu wij eenmaal de machines besteld hebben, kunnen wij niets anders doen dan afwachten tot ze er zijn.

— Maar het duurt zo lang ! bromde Fiddle.

— Fiddle, je bent ondankbaar. Wat doet een maand er toe, als het goud jaren achter elkaar je huis zal binnenstromen. Ga nu eens zitten en luister.

En zonder plichtplegingen duwde Raffles de verblufte fabrikant boven op een zak met puntige stenen, zodat Fiddle een pijnlijk gezicht trok, en snel een

zachtere zitplaats opzoekt.

— Wat heb je mij te vertellen? vroeg hij toen. Heeft het verband met de zaak?

— Min of meer, het staat in verband met je dochter.

— Met Mabel? antwoordde de fabrikant, terwijl hij met grote ijver aan zijn neus begon te wrijven, 'bij hem 't teken, dat zijn aandacht hooggespannen was.

— Ja, Fiddle. Je weet misschien, dat ik geen man van mooie woorden ben, ik ga altijd recht op het doel af. Ik heb je dochter dadelijk een aardige meld gevonden. Dat is in de omgang hoe langer hoe sterker geworden, kortom, ik vraag je haar tot vrouw.

— Ja maar, ... ja maar, ... wat drommel, jij bent altijd zo heet gebakerd, riep Fiddle verbluft uit. Het komt zo onverwachts.

— Geen onzin oude grappenmaker. Het komt beslist niet onverwachts voor je. Je hebt het drommels goed zien aankomen, hernam Raffles schouderophalend. En mijn devies is: « Men moet het ijzer smeden, wanneer het heet is! » Wat is je antwoord, krijg ik haar, ja of nee?

— Maar dat gaat toch maar niet zo een, twee, drie, riep Fiddle uit, terwijl hij zich het steengruis van zijn kleren klopte. Daar moet ik toch met mijn vrouw over spreken, en... en...

— Zeg alles wat je wilt, als je er maar niet aan toevoegt, dat je met Mabel wil spreken! riep Raffles uit. Want dat zou ik toch niet geloven. Het oordeel van je dochter komt er beslist niet op aan.

— Goed, maar toch...

— Kom, laten wij er niet zoveel woorden aan besteden, antwoordde Raffles ongeduldig. Waarom zouden wij elkaar voor de gek houden? Probeer mij toch niet wijs te maken, dat je mijn aanzoek niet voorzien had en dat je er in de grond van je hart niet erg blij mee bent, als je iemand als ik tot schoonzoon kan krijgen. Zo iets overkomt je ook niet iedere dag.

Fiddle beet zich op de lippen.

Hij had met een sterke tegenpartij te doen, die man scheen wel in zijn ziel te kunnen lezen.

Hij trok een zuurzoet gezicht, en antwoordde:

— Ik denk er niet aan, Pinkerton, om je waarde in twijfel te trekken. Je bent een knap man, je schijnt van alle markten thuis te zijn, en ik geloof, dat, hm, dat Mabel heel gelukkig met je zal worden.

— Geloof je dat werkelijk? hernam Raffles op spottende toon, terwijl hij de fabrikant doordringend aankeek.

— Als zij er tenminste maar haar best toe doet mompelde Fiddle. Het is waar dat jullie wel wat in leeftijd verschillen maar dat doet er eigenlijk gezegd niets toe. De hoofdzaak is, dat je een flinke vent bent, en... dat ik het zo wil hebben.

— Zo mag ik het horen, riep Raffles uit. Daarmee is inderdaad alles gezegd. Ik denk dan ook wel niet, dat je dochter protesten zal hebben.

Van dit laatste echter scheen Fiddle niet zo heel en al zeker te zijn.

Hij krabde zich met een bedenkelijk gezicht achter het oor, en bromde toen half binnensmonds:

— Ik weet niet, of zij er direkt op zal ingaan, zij zal misschien aanvankelijk een kopje tonen — dat doen de jonge meisjes tegenwoordig zo dikwijls — maar spoedig genoeg zal zij inzien, dat ik alleen haar bestwil op het oog heb, en toegeven.

Het liefst had Raffles de huichelachtige schurk op het bleke gezicht geslagen, maar hij begreep wel, dat hem dat voor het ogenblik niet verder zou brengen.

Het zou zijn plannen alleen maar in de war sturen, en dat mocht in geen geval gebeuren.

Hij verried dus niets van wat er in hem omging, en riep uit:

— Ik kan de zaak dus als akkoord beschouwen?

— Dat kan je, Pinkerton.

— Kan ik op het ogenblik mijn opwachting maken bij je vrouw?

— Natuurlijk. Maar wacht, ik ga met

je mee.

— Prachtig. Dan kan de zaak dadelijk haar beslag krijgen, gaf Raffles te kennen. En Mabel, zal ik haar ook thuis treffen ?

— Dat spreekt vanzelf, zij heeft toch thuis geluncht.

Raffles wist heel goed, dat het tegen-deel waar was, maar hij wachtte er zich wel voor dit te laten merken, en wachtte bedaard, tot Fiddle zich een beetje gewassen had, en met hem de fabriek verliet.

Binnen korte tijd hadden de beide mannen de kleine afstand afgelegd, naar het woonhuis, en stapten binnen, nadat Fiddle de deur had opengemaakt met zijn huissleutel.

Oudergewoonte ging hij eerst zijn kantoor binnen, om te zien, of daar alles in orde was.

Hij stak het hoofd om de deur van het kleine bijkantoorje, waar zijn factotum zat, en vroeg :

— Mijn vrouw thuis, Kloek ?

— Jawel mijnheer Fiddle.

— En Miss Mabel ?

— Die is anderhalf uur geleden de deur uit gegaan.

— Wat is dat ? Is zij dan niet thuis gekomen om te lunchen ?

— Nee, mijnheer Fiddle !

Fiddle sloeg met zijn vuist op het blad van zijn bureau en schreeuwde :

— Men heeft wat te stellen met de meisjes van tegenwoordig. Dat loopt de deur maar uit, dat luncht buitenshuis, zonder dat er iets aan de ouders gevraagd wordt.

Maar Raffles zei schouderophalend :

— Maak je maar niet ongerust, dat zal ik haar wel afleren. We moesten van haar afwezigheid maar eens gebruik maken, het zakelijke deel te behandelen, Fiddle, want van de liefde alleen, nietwaar, kun je niet leven.

— Ha, ha, goed gezegd, riep Fiddle uit. Ga zitten, dan zullen wij eens met elkaar praten. Roken ?

— Hoe dikwijls heb ik je nu al gezegd, Fiddle, dat ik alleen mijn eigen sigaren roek ! riep Raffles ongeduldig uit.

— Zijn de mijne je soms niet goed genoeg ? vroeg Fiddle geraakt.

— Dat ook. Ik geloof, dat ik net zo lief stro zou roken. En nu terzake. Hoeveel geef je je dochter mee ?

Fiddle had blijkbaar niet gerekend op deze vraag zo à bout pourtant, want hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, bewoog zenuwachtig de lippen, zonder echter iets te zeggen, en barstte toen los :

— Dat kan ik toch maar niet zo ineens zeggen.

— Waarom niet ?

— Waarom niet ? Wel, ik moet toch eerst een kleine berekening maken. Ik moet toch nagaan, hoeveel er te verdienen valt met onze onderneming. Het is waar, ik hoef het voor jou niet te verbergen, ik heb een aardig duitje zitten, maar je kent mij toch nog niet, als je denkt, dat ik mijn kapitaaltje zo maar ineens ga weggeven, als bruidschat voor mijn dochter. Want alles goed beschouwd, al kan onze onderneming heel wat geld opleveren, zij kan evengoed mislukken !

— Uitgesloten ! viel Raffles hem op korte toon in de rede.

— Men kan echter ons geheim ontdekken en dan wandelen wij de gevangenis in, antwoordde Fiddle met stemverheffing.

— Tegen die tijd zullen wij wel zorgen, dat wij binnen zijn, hernam Raffles schouderophalend. Kom, Fiddle, je weet heel goed, dat je een voortreffelijke zaak doet, als je mij je dochter geeft ; met een bruidschat van 20.000 pond, terwijl ik mij verbind, contractueel, om je mijn fabrieksgeheim mee te delen, zodra wij met onze gemeenschappelijke zaak 100.000 pond sterling zuivere winst hebben gemaakt, dat wil zeggen, binnen een paar jaar. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat ik je compagnon blijf, en dat wij de winsten blijven delen. Hoe bevalt je dat voorstel ?

Fiddle had even nagedacht, en antwoordde toen enigszins onzeker :

— Het is risico, het is risico. Ik zou je 20.000 pond sterling moeten geven,

en mijn dochter op de koop toe, nog wel vóór wij zelfs goed en wel aan de gang zijn met de fabricatie van onze... levensmiddelen.

— Maar er is totaal geen risico, man. Hoe dikwijls moet ik dat herhalen! riep Raffles ongeduldig uit. Smaakt mijn suiker naar suiker? Smaakt mijn cacao naar cacao? Ja, nietwaar? Welnu, dan kan er ook geen sprake zijn van risico, want je eigen analyse heeft je aangetoond, dat er in de monsters, die ik bij je achterliet, geen spoor van suiker of van cacao te vinden was. En luister eens goed, Fiddle want ik houd er van om spijkers met koppen te slaan. Je moet weten, wat je aan mij hebt. Dus kort en goed: je geeft mij je dochter en 20.000 pond bruidschat, of ik verbreek ons contract, en dan moet je maar zien, hoe je het goedje zelf fabriceert.

— Je verbreekt ons contract. Dat gaat zo maar niet! riep Fiddle woedend uit. Ik zou je aanklagen!

— Kom, kom, je zou toch wel wijzer zijn, antwoordde Raffles koeltjes. Zou je mij werkelijk voor de rechter durven laten komen, dat ik alles openbaar maak? Zou je je naam te schanden gemaakt willen zien? En dan, geloof je soms, dat ik het zou afwachten, dat je mij aanklaagde? Wel man, ik heb geld genoeg, ik kan reizen waarheen ik wil, en lang vóór jij je aanklacht zou hebben ingediend, zou ik, laten we zeggen, in Amerika of in Australië zitten, waar ik honderden fabrikanten kan vinden, bereid om met mij samen te werken.

Dit argument scheen voor de levensmiddelenvervalser doorslaggevend te zijn.

Hij zag nu wel in dat hij te kiezen of te delen had.

Zeker, hij zou altijd zijn zaak op dezelfde voet kunnen blijven voortzetten, maar om binnen enkele jaren een winst van miljoenen te maken, dat zou alleen mogelijk zijn, als hij Pinkerton als medewerker hield.

Twintig duizend pond was een grote som, bijna een derde deel van zijn hele fortuin, maar het moest gewaagd worden.

Fiddle was echter te voorzichtig, om over één nacht ijs te gaan, en daarom hield hij zich een slag om de arm.

Hij trok zijn stoel wat dichterbij die van zijn compagnon, en zei zachtjes:

— Top! Het blijft afgesproken. Ik betaal je de bruidschat, zodra je met Mabel in jullie woning bent getrokken. Is dat goed?

— Voortreffelijk, riep Raffles uit, terwijl hij de fabrikant zo hard op de schouder sloeg, dat deze bijna van zijn stoel was gegleden.

Op dat ogenblik ging de deur van 't kantoor, die in de hall uitkwam, open. Mabel stond op de drempel.

— Wel, zo, daar is de jongedame eindelijk. Nu, je komt net bijtijds. Kom maar binnen, meisje, ik heb met je te...

Maar hij maakte de zin niet af, want zijn oog was gevallen op een jongeman, die in het midden van de hall was blijven staan, en die hij maar al te goed kende: het was Jack Palmer.

— Mijnheer Palmer wilde u graag een ogenblik alleen spreken, vader.

Raffles was langzaam opgestaan, keek Fiddle, Mabel en Jack achtereenvolgens grijnzend aan, en liep toen, met de handen in de zakken, het meisje schouderophalend voorbij.

En hierop rende Mabel de trap op, Raffles liep de hall in, Palmer stapte het kantoor binnen, en sloot de deur achter zich.

HOOFDSTUK VI

HUWELIJKSVOORBEREIDINGEN

— En zeg mij nu in het kort, wat u mij te vertellen hebt, kwam hij op onverschillige toon.

— Ik hou al sedert geruime tijd van uw dochter, en ik kom u haar tot vrouw vragen.

— Dat is zeker een grapje ?

— Met zulke dingen maakt men doorgaans geen grapjes, mijnheer Fiddle, en dus ook ik niet. Ik hou echt van Mabel, zij houdt van mij, en ik weet, dat wij gelukkig zullen worden.

— Zo zo, antwoordde Fiddle treiterend. Zul je gelukkig worden ? Maar, als ik nu mijn toestemming weiger ?

— Dan zou u twee jonge mensen diep ongelukkig maken, mijnheer Fiddle. Maar waarom zou u uw toestemming weigeren ?

— Wel, dat ken ik wel ~~soms~~ doen, gewoon omdat ik er zin in heb, antwoordde Fiddle sarrend, terwijl hij met zijn pennemes speelde.

— Dat is een motief, dat een fatsoenlijk man niet kan aanvoeren, riep Palmer opgewonden uit. U zou kunnen weigeren, omdat ik een leegloper, een bedrieger, een schurk ben, u kunt niet weigeren, alleen omdat ik niet rijk ben.

— Niet rijk ? Wel man, je bent zo arm als Job, riep Fiddle op sarrende toon. Vertel mij eens, waar jullie beiden van willen leven, want ik wil het niet onder stoelen en banken steken, dat Mabel van mij geen penny zou meekrijgen, wanneer zij het zou wagen, tegen mijn zin te trouwen, veronderstel dat dat mogelijk zou zijn.

— Ik heb mijn hersens en ik heb mijn handen, mijnheer Fiddle.

— Een mooi bezit, antwoordde Fiddle spottend. Het is maar de vraag, of

dat voldoende is. Je bent toch chemicus ?

— Ja, ik ben assistent op een analytisch laboratorium.

— Tweede assistent, bedoel je toch ?

— Sinds een paar weken eerste.

— Zo, dat valt mij mee. Dan verdienen je ?

— Op het ogenblik 45 pond sterling per maand.

— Vijfenveertig pond, herhaalde Fiddle met een schel lachje. En daarvan wil je een gezin stichten ? Het is gewoon te dwaas, om los te lopen.

— Maar mijn vooruitzichten zijn gunstig, mijnheer Fiddle, drong de jongeman aan. Let wel, ik vraag u niets. Maar als ik maar over vijfduizend pond kon beschikken, dan zou ik het laboratorium kunnen overnemen, waar ik nu als assistent werkzaam ben, en ik zou u laten zien, wat ik waard ben.

— Ha, ha ! Een prachtige berekening. Nu, mijnheer Palmer, u zult het zonder mijn 5.000 pond moeten stellen. Denkt u soms, dat ik gek ben ? Ik zou mijn dochter aan u geven, en bovendien nog zo 'n bedrag ? Maar kom, wij verknoeien onze tijd, ik heb meer te doen.

— U weigert dus ?

— Ik weiger.

— Maar ik zal haar nooit loslaten, verstaat u ?

— Ik zou u adviseren om het wel te doen, hernam de fabrikant op dreigende toon. Over veertien dagen trouwt zij met een ander.

— Dus toch, riep Palmer, terwijl hij de vuisten balde. Mabel had het dus wel goed gezien ? Haar vrouwelijk instinct heeft haar dus wel goed geraden, toen

het haar waarschuwde tegen die ellendige Pinkerton? Maar beseft u dan niet, dat u uw kind in het ongeluk stort, als u haar aan die schurk koppelt?

Palmer keek de fabrikant een ogenblik vorsend aan, en zag dat het hem ernst was.

Met gebukt hoofd, wankelend, greep hij zijn hoed, en strompelde naar de deur.

Het volgende ogenblik stond Palmer in de hall.

Hij had de deur achter zich gesloten en leunde er een ogenblik tegen aan, terwijl hij zich met de rechter hand over het voorhoofd streek.

Toen hief hij het hoofd op, hij had lichte voetstappen gehoord uit de richting van de trap.

Mabel kwam de trap haastig aftripelen, stond halverwege stil, en vroeg toen op fluisterende toon, een uitdrukking van grote spanning op haar gezichtje:

— En, Jack? Mijn God, wat sta je daar?

— Afgewezen, Mabel antwoordde de jongeman, op gedempte, smartelijke toon. Alles is verloren.

— Niets is verloren! klonk een stem in zijn onmiddellijke nabijheid.

Verrast draaide hij zijn hoofd om.

Pinkerton stond vlak naast hem, en keek hem glimlachend aan.

Waar de man zo plotseling vandaan was gekomen, had de jongeman onmogelijk kunnen zeggen, maar hij was er, en hij scheen beslist niet vijandig gestemd te zijn jegens de medeminnaar.

Palmer meende aanvankelijk niet goed te hebben gehoord, en wilde zich verachtelijk van Pinkerton afwenden.

Maar Raffles sprak iets luider en herhaalde glimlachend.

— Ik zeg u, dat er niets verloren is. U kent mij niet. Ga direkt naar uw huis, laat de moed vooral niet zakken, en denk vooral eens na over die spreuk van de Hollandse blijspeldichter Brederode:

Al siet men de ly,

Men kent ze daarom niet!

De jongeman was zo verbluft over

deze woorden, die hij zeker niet verwacht had uit de mond van een man als Pinkerton, dat hij niet in staat was, iets te zeggen.

Mabel, die van de op zachte toon gefluisterde woorden niets verstaan had, maar die wel de gelaatsuitdrukking van Pinkerton zag, begreep er nog veel minder van, en daalde de trap nog verder af.

Zij keek de beide mannen beurtelings aan, niet wetende, wat zij er moest van denken, en wendde zich toen tot Pinkerton met de vraag:

— Wilt u even herhalen, mijnheer, wat u daarnet tegen Jack, ... tot mijnheer Palmer gezegd hebt?

— Met het grootste genoegen, Miss, antwoordde Raffles hoffelijk. Ik zei hem, dat hij de moed niet hoefde te laten zinken, en ik voegde er aan toe, dat u mij niet kent, al hebt u mij gezien; dat u beiden met elkaar zult trouwen, dat u alles aan mij moet overlaten, en dat binnen enkele dagen alles in orde zal zijn.

Maar Raffles gaf haar geen gelegenheid, haar verwondering tot uiting te brengen.

Hij legde de vinger op de lippen, wees toen op de deur van het kantoor, en fluisterde:

— Geen woord, Miss. En u, mijnheer Palmer, ga naar huis en wacht daar rustig mijn nadere inlichtingen af. Wees er tevreden mee, als ik u zeg, dat ik uw vijand niet ben. En wat u betreft, Miss Mabel, ik vind u inderdaad een bekoorlijk meisje, en ik prijs de man gelukkig, die u als vrouw krijgt, maar ik geef u mijn woord van eer, dat ik die man niet zal zijn.

Raffles scheen te zien wat er in haar omging, en zei zacht:

— Ik begrijp, dat u erg verwonderd bent, Miss, en daar is ook wel reden voor. De kans is zelfs groot, dat uw verbazing binnenkort nog groter zal worden. Ik kan u echter voorlopig nog niets zeggen, u moet nog een paar dagen geduld hebben. Beschouw mij voorlopig als uw bruidegom, al zal u dat zeker wel wat moeite kosten. Over en-

kele dagen zal ik het geheim hebben opgelost, waarschijnlijk tot uw grote tevredenheid, al zal denkkelijk de vreugde van uw vader niet helemaal onweersaanbaar zijn, want ik herhaal: U zult met mijnheer Jack Palmer trouwen, is het niet hier, dan is het toch in Gretna Green.

Hij had de straatdeur al geopend, en Palmer, totaal verbluft, wilde de stoep afgaan.

Maar Raffles hield hem glimlachend tegen, en vroeg op zacht verwijtende toon:

— Wat is dat, mijnheer Palmer, u gaat weg, zonder haar, die u liefhebt, een kus als afscheid te geven? Wel foei.

Met een gesmoorde kreet wierp Mabel zich aan de borst van de jongeman, terwijl Raffles zich plotseling bezig hield met de bestudering van de koperen ketting aan de deur, die zijn grote belangstelling scheen te hebben opgewekt.

Er verliep wel een volle minuut, voor hij opkeek, en zei:

— Voor alleen een afscheidskus lijkt mij dit wel voldoende, mijnheer Palmer. Mijnheer Fiddle mag u beslist niet verrassen, ga nu weg. Nog in de loop van deze dag hoop ik u te bezoeken, of anders zal ik u schrijven.

En met zacht geweld drong hij de jongeman, die niet wist of hij waakte of droomde, de deur uit.

Hij deed haar zacht dicht, wendde zich tot Mabel, en zei glimlachend:

— Hoe onaangenaam het ook voor u zal zijn, Miss, u zult er zich in moeten schikken, u als mijn aanstaande vrouw te beschouwen.

— Maar wilt u mij nu niet zeggen, mijnheer... begon Mabel.

— Nee, Miss. Ik kan op dit ogenblik niets verklaren, viel Raffles haar in de rede. U zult het gauw genoeg horen. En alles zal goed komen, althans voor u beiden. En nu moet u mij toestaan, dat ik het kantoor weer binnenga; ik heb nog wat met uw vader te bespreken. Ik zie aan uw gezicht dat u stomver-

baasd bent, en dat kan ik mij heel goed voorstellen. Heb nog een paar dagen geduld en alles zal zo helder als glas voor u zijn. Geef mij alleen antwoord op deze vraag: Zou u met Jack Palmer willen trouwen, ook al zou uw vader u geen penny als bruidsschat meegeven?

— Dat zou ik, mijnheer. Ik stel volkomen vertrouwen in de bekwaamheden van Jack, ik weet, dat hij zijn weg zal vinden.

— Maar, u had gehoopt, dat uw vader wel te bewegen zou zijn, om Jack althans 5.000 pond te lenen, opdat hij het laboratorium zou kunnen overnemen?

— Wat... u weet...?

— Ja, Miss, ik ben zo vrij geweest te luisteren. Maar u hebt mij nog geen antwoord gegeven op mijn vraag.

— Het is waar, mijnheer, daar hoop ik ik vurig op, antwoordde Mabel op zachte toon.

— Gelooft u dat ik uw vriend ben?

Het jonge meisje keek een ogenblik recht in de grijze ogen, die op haar gevestigd waren, en zei toen op vaste toon:

— Het klinkt bijna ongelooflijk, maar ik weet nu, ik voel het, dat u een vriend bent. U bent een heel ander man geworden, uw oogopslag, de klank van uw stem, zelfs de trekken om uw mond, het is allemaal anders geworden. O, hoe heb ik u gehaat. Hoe heb ik u veracht en verwenst. Wilt u mij nu niet zeggen, wat uw doel is, waarom u hier gekomen bent, waartoe deze comédie dient, wie u bent?

— Nogmaal, Miss, op al deze vragen zult u gauw genoeg antwoord krijgen. Nu zal ik u moeten verzoeken, nog enige dagen geduld te hebben, en uw begrijpelijke nieuwsgierigheid te bedwingen. Maar dat wil ik u nu wel vast mededelen, uw verrassing zal van niet onvermengd aangename aard zijn. Al verzeker ik u, dat u met mijnheer Palmer zult trouwen, al zou de onderste steen boven moeten komen.

HOOFDSTUK VII

EIND GOED AL GOED

Enige dagen waren verlopen sedert de dag, waarop de zogenaamde Pinkerton, en Jack Palmer, hun aanzoek hadden gedaan.

De compagnon van Fiddle ging, al was het dan nog niet in het publiek, door voor de aanstaande echtgenoot van Mabel, en zo gauw mogelijk, waarschijnlijk binnen 14 dagen al zou het huwelijk voltrokken worden.

Mabel verkeerde al die tijd in een hele zonderlinge toestand.

Raffles speelde zijn rol zo voortreffelijk, dat zij, wanneer haar vader en haar moeder aanwezig waren, niets anders dan walging en verachting voor haar aanstaande man kon voelen, maar nauwelijks was het zogenaamde bruidspaarje alleen, of de geheimzinnige indringer, waarvan zij de echte naam nog altijd niet kende, wierp het masker af, en werd een geestig causeur, een echte man van de wereld, die alleen hardnekkig bleef zwijgen, aangaande zijn ware identiteit.

Ook aan de jonge Palmer had Raffles verder niets anders verteld, dan dat hij hem de hand boven het hoofd zou houden, en zou zorgen, dat Fiddle goedschiks of kwaadschiks zijn toestemming tot het huwelijk zou geven.

In geval van nood zou men altijd nog naar Gretna Green kunnen reizen, om daar het huwelijk te laten sluiten.

En op de vraag van de jonge chemicus, wat Raffles toch wel kon hebben bewogen, zich op deze manier het lot van twee totaal vreemde mensen aan te trekken, antwoordde de Gentleman-Inbreker eenvoudig:

— Ik heb een hekel aan Fiddle, en ik wil hem een kool stoven, dat is alles.

Raffles had ook het meisje gerust

gesteld aangaande zijn plannen ten opzichte van de fabricatie vervalste levensmiddelen, ofschoon de voorbereidende maatregelen voortgang bleven hebben.

Wat Fiddle betreft, het scheelde weinig, of hij verafgoodde zijn compagnon.

Dat was nu eens een kerel.

Hij zou het zeker ver brengen, en Fiddle zou met hem meegaan, al was het naar het einde van de wereld.

Ook mevrouw Fiddle was hoogst ingenomen met haar aanstaande schoonzoon, die haar aardige complimentjes wist te maken, nu en dan iets voor haar meebracht, en zich heel galant toonde.

En zo brak de dag aan, die Fiddle zich nog geruime tijd daarna zou heugen...

Het was ongeveer tien uur in de avond, toen hij, na zijn huiskamer te hebben verlaten, door de hall liep, en de deur van zijn kantoor opende.

Hij had Kloek opdracht gegeven, die avond over te werken, en hij kwam eens kijken, hoe de oude man er mee stond.

Hij bleef echter heel verbaasd en ook verschrikt op de drempel staan; er brandde licht op zijn eigen kantoor.

Hij deed een stap naar voren, en toen pas zag hij Pinkerton, die lui in zijn stoel lag, in zijn eigen bureelstoel, zijn benen uitgestrekt, zijn voeten op het blad van het bureau, en smakelijk trekkend aan een fijne sigaar.

Pinkerton wendde slechts even het hoofd in de richting van de deur, en zei toen opgewekt:

— Zo, Fiddle, ben je daar, blij dat je gekomen bent. Ik heb iets met je te bespreken.

Fiddle deed langzaam de deur dicht, en keek de ander verwonderd aan.

Hij vroeg dan ook op tamelijk norske toon :

— Hoe ben je hier binnen gekomen ?

— Wel, langs de gewone weg, natuurlijk door de voordeur.

— Maar voor de duivel, waarom ga je hier alleen zitten ? Waarom heb je je niet dadelijk bij mij laten aandienen ? Je bent toch, om zo te zeggen, bij ons kind in huis.

— Juist daarom, Fiddle, riep Raffles op joviale toon. En daarom moet je er niet boos om zijn, omdat ik gedaan heb alsof ik thuis was !

— Zit je hier al lang ?

— Een uurtje.

Fiddle keek zijn compagnon nog onige tijd verbaasd aan, en ging toen in een andere stoel zitten.

Maar hij stond dadelijk weer op, en zei :

— Excuseer mij een ogenblik, ik moet eerst eens even zien, of Kloek al klaar is met zijn werk.

— Bespaar je die moeite, Fiddle, zijn werk is af.

— Hoe weet je dat ? vroeg Fiddle met de knop van de deur van het bijkantoor in zijn hand.

— Hij heeft het mij zelf laten zien, en toen heb ik hem naar huis gestuurd.

— Naar huis gestuurd ? herhaalde Fiddle.

— Ja, je hoeft dat woord niet zo te herkauwen. Wij zijn toch compagnons, en ik heb ook wel een beetje het recht, de oude Kloek als mijn ondergeschikte te beschouwen. Trouwens, hij komt helemaal niet meer terug.

Fiddle, die niet goed verstaan meende te hebben, kwam een paar passen naar Pinkerton toe, terwijl hij grote ogen opzette.

— Wat zei je daar ? vroeg hij eindelijk. Komt Kloek niet meer terug ?

— Precies, amico, je hebt het heel goed verstaan.

— En waarom komt de oude boef niet meer terug ?

— Omdat ik hem in mijn particuliere dienst heb genomen.

Fiddle ging weer langzaam zitten, keek de ander onderzoekend aan, en

vroeg toen :

— Zeg eens, Pinkerton, je hebt toch niet een glaasje te veel op ?

— Ik ben zo nuchter als een kalf.

— Is het dan een grap ?

— Beslist niet. Ik vind alleen maar, dat die oude man hier een hondenleven had, en ik heb hem iets beters bezorgd. Hij aarzelde nog, de goede, brave stakkerd, omdat hij het met zijn geweten niet in overeenstemming kon brengen, je zo ineens in de steek laten, maar ik heb hem aan het verstand gebracht, dat jij er zelf helemaal geen geweten op nahield, en dat hij zich dus beslist niet ongerust hoefde te maken.

— Dat is sterk ! barstte Fiddle eindelijk uit. Wat betekent dat in hemelsnaam ? Sinds wanneer ben jij zo teergevoelig geworden ?

— Och, ik heb zo mijn buien, antwoordde Raffles schouderophalend.

Er scheen iets op het gezicht van Pinkerton te lezen te zijn, dat Fiddle vervulde met een vage onrust, een onbestemde vrees, waaraan hij nog geen naam kon geven.

Hij had een van zijn eigen zware sigaren opgestoken, en zei toen :

— Vertel nu eens op, wat je te zeggen hebt, maar wacht, ik zal eerst Henry bellen, dan kan hij ons de sherry brengen.

Hij was al opgestaan, maar Raffles drukte hem weer in zijn stoel terug, en zei rustig :

— Doe geen moeite ! Henry zal toch niet komen.

— Hij — — zou — — niet — — komen ? stotterde Fiddle. Wat is dat nu weer voor onzin ? Waarom niet, als ik vragen mag ?

— Hij is met een boodschap weg gestuurd en zal de eerste uren wel niet terugkomen, antwoordde Raffles onverstoorbaar. Ik heb hem namens jou gezegd, dat hij maar een paar uurtjes met zijn meisje moest gaan wandelen.

— Grote goden, hij is gek geworden, mompelde de fabrikant bevend in zichzelf, terwijl hij zijn bezoeker ontzet aanstaarde.

Maar Raffles had het gehoord en zei

glimlachend :

— Ik ben volkomen bij mijn verstand, amice.

— Maar waarom, in hemelsnaam heb je Henry dan weggestuurd ?

— Omdat ik niet wilde, dat wij gestoord zouden worden.

— Is het dan zo belangrijk, wat je mij te zeggen hebt ? Zo gewichtig, dat je er zelfs je meisje voor vergeet ?

— Welk meisje ? vroeg Raffles, de as van zijn sigaar tippend.

— Houdt je mij voor de gek, Pinkerton ? schreeuwde Fiddle, nu woedend. Natuurlijk mijn dochter.

— Mabel bedoel je ? Beste Fiddle, ik ben van gedachte veranderd. Ik wil niet met haar trouwen. Zij trouwt met iemand anders.

— Met iemand anders ? En wie dan wel ?

— Wel, met de enige man, van wie zij werkelijk houdt ; met Jack Palmer.

— Nooit ! riep Fiddle, briesend van woede.

— Jawel, over veertien dagen trouwen zij met elkaar.

— Daar staat mijn verstand bij stil ! riep Fiddle op schorre toon.

Hij had zijn zakdoek te voorschijn gehaald, bette daarmee zijn slapen, bevochtigde zijn lippen met zijn tong, en zei toen :

— Laten wij als mannen tegenover elkaar praten. Waarom denk je, dat ik mijn toestemming tot dat huwelijk zal geven ?

— Omdat je wel zult moeten.

— En wie zou mij hiertoe dwingen ?

— Ik !

— En hoe dan wel ? ? ?

— Door je aan te klagen. Ja, nu schrik je. Je weet, dat ik je in mijn macht heb.

— Maar ik jou niet minder ! riep Fiddle op schorre toon.

Raffles haalde echter de schouders op en zei :

— Je kunt mij absoluut niets doen. Jij bent Fiddle, iedereen weet dat, maar Pinkerton bestaat helemaal niet. De man, die je hier voor je ziet, amice, is heel iemand anders, geloof dat maar.

Maar daarom heeft hij je des te beter onder de duim, dat verzeker ik je.

— Je kunt mij niets bewijzen ! schreeuwde Fiddle, groen van woede.

— Zo... zo... ? En onze overeenkomst ?

— Daar waren geen getuigen bij.

— Een ogenblik, Kloek zat hiernaast, en heeft alles gehoord.

— En zou dat dooie lijk mij durven verraden ?

— Met het grootste plezier van de wereld. Dat hoeft mij maar één woord te kosten.

Fiddle liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Het zweet stond hem in dikke druppels op het voorhoofd.

Eindelijk kon hij uitbrengen :

— Je bent dus een bedrieger, je bent hier gekomen, om mij in het ongeluk te storten ?

— Absoluut niet. Ik ben hier gekomen, om je te bestellen, dat is alles. Je kijkt naar je brandkast ? Je ziet nu pas, dat de deur nog een stukje openstaat, — och, — waarom zou ik haar gesloten hebben, als er op dit ogenblik toch niets meer in zit.

Met een schreeuw van woede stormde Fiddle naar de kast toe, trok de deur open, deinsde terug, en wilde zich op Pinkerton storten.

Maar hij tuimelde achteruit, zijn zogenaamde compagnon had een revolver getrokken, en hem die tussen de ribben geduwd.

Met bevende hand tastte hij naar de telefoon, de draad was doorgesneden.

— Ja, mijn waarde Fiddle, wat zal ik je zeggen, ik neem mijn maatregelen nooit half, zei Raffles koel. Ga nu maar weer eens zitten, en luister kalm naar wat ik je te zeggen heb.

Gebroken, half versuft, niet wetend, of hij een boze droom beleefde liet Fiddle zich weer in zijn stoel zakken.

Toen begon Raffles.

— Wij zullen spijkers met koppen slaan, beste Fiddle. Je moet, om te begrijpen, dat ik absoluut niets te verliezen heb, jij daarentegen alles. Ik heb de getuigenis van Kloek, ik heb

ons contract in mijn binnenzak zitten en bestellingen aan onze leveranciers gedaan, door jou ondertekend. Ik kan je morgen, als ik er zin in heb, voor de rechter slepen, en een paar dagen later zou je tot een boete van duizenden ponden, en tot zware gevangenisstraf veroordeeld worden. Alles, wat je in die brandkast had, zit nu in mijn zak, ik heb het er net uitgehaald, en daar je eigen sleutel voor gebruikt, waarmee je nogal nonchalant omspringt. Ik zou je dus volkomen kunnen ruïneren en eigenlijk verdienen je niet beter, maar ik zal je sparen, terwille van je dochter, een schat, die een betere vader verdiende te hebben. Maar dat doe ik alleen op één voorwaarde.

— Laat horen ! zei Fiddle op schorre toon.

— Je geeft je toestemming tot dat huwelijk.

— Laten zij doen wat ze willen, en naar de duivel lopen ! riep Fiddle hees.

— De toestemming is niet bepaald in vriendelijke bewoordingen vervat, maar de tien minuten zijn dan ook lang niet om. Hier heb je een stuk papier, neem je vulpen, zet je toestemming op papier. En gauw wat. Ik houd niet van treuzelen.

— Geef je mij dan mijn zuur verdienen centjes terug ?

— Op een kleinigheid na. En schrijf nu.

Haastig krabbelde de fabrikant de vereiste toestemming, ondertekende ze, en schoof ze Raffles met een woedend gebaar toe.

— Hier ! gromde hij. Wat nu nog ?

— Nu stel je een stuk op, waarin moet staan, dat je aan Jack Palmer een bedrag van 5000 pond sterling leent, in tien jaren terug te betalen, tegen een rente van 3,5 t.h.

— Nooit ! schreeuwde Fiddle.

— Vlug wat, of je ziet van je kapitaal geen penny terug.

Kreunend begon Fiddle, telkens ophoudend om na te denken, opnieuw te schrijven.

Na enige tijd was hij klaar, Raffles nam hem het stuk af, las het aandachtig door, vouwde het op, en stak het bij de toestemming in zijn portefeuille.

Daarop legde hij een stapeltje bankbiljetten, goudgeld en effecten voor Fiddle neer, en zei glimlachend, terwijl hij opstond.

— De 5.000 pond sterling heb ik er al afgenomen. Ik heb Palmer het geld al gegeven uit mijn eigen zak. Wij zijn dus quite. Je zult van het bedrag nog een duizend pond missen. Die hou ik, als dekking van mijn onkosten. En probeer nu niet mij te bedriegen, Fiddle, want bij God, als Mabel en Jack over 14 dagen niet met elkaar getrouwd zijn, dan kom ik weer bij je terug en dan verzeker ik je, dat er geen duit in je brandkast achterblijft, en dat ik je zonder medelijden aan de kaak zal stellen. Dat is een belofte van John Raffles !

Raffles was al bij de deur, en voor Fiddle van zijn verbazing en woede gekomen was, was hij het huis al uit.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

MOORD IN DE LUCHT

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :